

ΤΑΡΓΚΑ

Σηληνόπουλο 9

ΖΑΝΟΥΡ
προδοτης

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΗΡΟΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΖΑΝΟΥΡ Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Τὸ μαστίγιο τοῦ Ζανούρ σηκώθηκε πάνω ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτο!

Ο ΤΑΡΓΚΑ, ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ, ΚΑΛΕΙΤΑΙ Ν' ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΕΝΑ ΦΟΒΕΡΟ ΕΧΘΡΟ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ Ν' ΑΓΩΝΙΣΘΗ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΕΦ. 1. "Όπου ἡ Ζούγκλα συνταράσσεται ἀπὸ τρομερὰ γεγονότα καὶ ὁ Ἄτσινδας συμπλέκεται γιὰ ἓνα... καλοθρεμμένο πουλί!

Ένας κρότος βαρὺς καὶ δυνατὸς ἀκούγεται. Τὸ ἔδαφος τῆς ζούγκλας τρέμει ὀλόκληρο, σὰ νὰ γίνεται κάποιος φοβερὸς σεισμὸς. Ἐκτυφλωτικὲς λάμπσεις καὶ τεράστιες γλώσσες φωτιᾶς ξεπετιοῦνται πάνω ἀπ' τὶς κορυφές τῶν πανύψηλων κι' αἰωνόβιων δέντρων. Ὁ οὐρανὸς φωτίζεται ἀπαίσια, μ' ἓνα χρῶμα κόκκινο βαθύ, σὰν αἷμα! "Ἐπειτα, λίγο - λίγο, οἱ αἱματόχρωμες ἀνταύγειες ὑποχωροῦν, ἀλλ' ἀμέσως μιὰ καινούργια τρομερὴ ἔκρηξι ἔρχεται νὰ δονήσῃ ὀλόκληρη τὴ ζούγκλα!

Δὲν χωράει καμμιά ἀμφιβολία, πὼς κάτι τρομερὸ γίνεται πίσω ἀπὸ τὸ πυκνὸ παρθένο δάσος κι' ἀπὸ τοὺς βράχους, ποὺ τριγυρίζουν τὴ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα! Κάτι ἀνήκουστο γίνεται σ' ἐκείνη τὴν

περιοχή, γιατί τ' άγρίμια φεύγουν άπό κεί κατατρομαγμένα, τρέχουν με την ουρά κάτω άπ' τά σκέλια κι' άφήνουν γρυλλισμούς φρίκης και φόβου! Σμήνη όλόκληρα, άπό πουλιά τεράστια και παράξενα, έχουν ξεσηκωθή άπ' τις φυλλωσιές τών δέντρων και φτεροκοπούν στον άέρα, κρώζοντας άπελπισμένα...

Ο Άτσίδας... χαμογελάει. Και μουρμουρίζει:

— Άπόψε ζούγκλα... κρυολογημένος είναι, άπόψε ζούγκλα... βήχει, πουλιά πετάνε, έγκώ φύσα-φύσα κάλαμο σκοτώνει πουλιά, έγκώ ντώσει έμένα πουλιά, φάει έμένα!

Την ίδια στιγμή άκούγεται πάνω άπ' τó κεφάλι του ένα δυνατό φτερούγισμα.

Ο Άτσίδας σηκώνει τó φυσοκάλαμό του. "Επειτα φουσκώνει τις μαγούλες του σαν δυò τεράστια μαύρα μπαλλόνια κι' άμέσως άδειάζει τόν άέρα, φουσκώντας τον με δύναμη, μέσα στο στενό καλάμι! Κι' ó άέρας αυτός, σφυρίζοντας σαν φίδι, άναρπάζει τó βέλος άπ' τó φυσοκάλαμο και τó στέλνει να καρφωθή μ' έκπληκτικήν ακρίβεια, στο μεγάλο πουλί, που πετάει λίγα μέτρα πιο ψηλά άπ' τόν Άτσίδα, με έντρομα φτερουγίσματα. Άμέσως άκούγεται ένας μικρός κρωγμός και τó πουλί πέφτει στριφογυρίζοντας.

Ο Άτσίδας τó πλησιάζει εύτυχισμένος.

Τά χοντρά δάχτυλά του, έμπειρα άπ' τόν καιρό που ήταν μάγειρας σέ καράβι, ψαχουλεύουν τή σάρκα τού

πουλιού, κάτω άπ, τά φτερά και τή βρίσκουν παχειά και τραγανή.

— Έγκώ τρώει - τρώει ώραιò πουλίσ!, μουρμουρίζει. Έγκώ σκοτώσει κι' άλλο, έγκώ σκοτώσει πολλά, έγκώ έκει πουλίσ φάει - φάει μιá βντομάντα, ένα μήνα...

Άμέσως έτοιμάζει κι' άλλα βέλη κι' αρχίζει να προχωρή σιγά - σιγά, γλείφοντας με τις χειλάρες τόν χαλκά τής μύτης του κι' έρευνώντας με τά μάτια τόν ουρανό.

Τά πουλιά τρομαγμένα άπό τις έκρήξεις που συνεχίζονται στην καρδιά τής ζούγκλας, φεύγουν κοπαδιαστά κι' ó Άτσίδας, καθώς προχωρεί, τά βρίσκει άφθονα και τά κατεβάζει με τó φυσοκάλαμό του.

Σέ λίγο, όμως, τά σκοτωμένα πουλιά γίνονται πολλά και τόν έμποδίζουν στις κινήσεις του. Στέκεται μιá στιγμή, ξύνει τήν κεφαλα του και... κατεβάζει μιá σοφή ιδέα: μαζεύει άπό χάμω ένα μακρύτατο χορτόσκοινο κι' αρχίζει να δένη μ' αυτό ένα - ένα τά σκοτωμένα πουλιά! Τά δένει και τά παρατάει στη θέση τους. Παρακάτω, μόλις σκοτώσει κάποιον άλλο, τó δένει κι' αυτό στο χορτόσκοινο και τ' άφήνει χάμω. "Ετσι, προχωρώντας, μεταβάλλει τó μακρύτατο χορτόσκοισ' ένα είδος άτέλειωτου... κομπολογιού, που αντί για χάντρες, έχει... σκοτωμένα πουλιά!

Ξαφνικά, όμως, γίνεται κάτι παράξενο και τρομερό.

“Ενας πεινασμένος πάνθηρας περνάει γρυλλίζοντας, σὲ μεγάλην ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Ἀτσίδα. Δὲν ἔχει δὴ τὸν κωμικὸ νέγρο καὶ ἀκολουθεῖ κατεύθυνσι ἀντίθετη ἀπ’ αὐτόν. Ἀπρόοπτα, ὅμως, τὸ πεινασμένο σαρκοφάγο βλέπει χάμω ἓνα... σκοτωμένο πουλί. Ἀμέσως τὸ ἀρπάζει μὲ τ’ ἀπληστα δόντια του, τὸ κάνει ἓνα... μεζέ, γλείφοντας καὶ κυττάζει γύρω του μὲ μάτια γουρλωμένα. Λίγο παρακάτω ὑπάρχει κι’ ἄλλο σκοτωμένο πουλί. Ὁ πάνθηρας προχωρεῖ γρυλλίζοντας ἀπὸ εὐχαρίστησι. Τὸ τρώει κι’ αὐτό. Πιο κάτω βρίσκει ἄλλο. Τὸ καταβροχθίζει κι’ ἐκεῖνο. Κι’ ἔτσι ἀκολουθῶντας τὸ μακρύτερο χορτόσκοινο τοῦ Ἀτσίδα, βρίσκει δεμένα πάνω σ’ αὐτό, τὰ πουλιά ποὺ σκότωσε ὁ ἀστεῖος νέγρος καὶ τὰ τρώει, σὰν ὠραίους καὶ λαχταριστοὺς μεζέδες. Συγχρόνως, μὲ τὸ ἐλαστικὸ καὶ σίγουρο βάδισμά του, τὸ θηρίο πλησιάζει καὶ τὸν Ἀτσίδα, ποὺ προχωρεῖ ἀμέριμος, κρατῶντας τὸ χορτόσκοινο ἀπὸ τὴν ἄκρη, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἔχει σιγουρέψει τὴ λεία του!

Ξαφνικὰ ἓνα μεγάλο πολύχρωμο πουλί φαίνεται στὸν ἀέρα.

Ὁ νέγρος σηκώνει τὸ φυσικό κάλαμό του καὶ φυσάει.

Συγχρόνως, ὅμως, ἀπ’ τὴν ἀντικρινὴ πυκνὴ λόχη ξεπετιέται μιὰ λάμψι κι’ ἀκολουθεῖ ὁ κρόνος ἐνὸς πυροβολισμοῦ. Τὸ μεγάλο πολύχρωμο πουλί, χτυπημένο συγχρόνως ἀπὸ τὸ βέλος τοῦ Ἀτσίδα κι’

ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, πέφτει σὰν κεραυνόπληκτο.

Ὁ Ἀτσίδα τρέχει νὰ τὸ πάρη, γιὰ νὰ τὸ δέση κι’ αὐτὸ στὸ χορτόσκοινο του, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, πίσω ἀπ’ τὴν πυκνὴ λόχη ἀκούγεται ἓνα γέλιο χοντρό καὶ πλατύ, σὰν καγχασμὸς καὶ μιὰ βαρεῖα φωνή, ποὺ προφέρει σὲ βάρβαρη Γερμανικὴ γλῶσσα:

— Τὸ πέτυχα στὸ φτερό, μὲ πιστόλι! Καλὸ σημάδι, ἔ;

Ὁ Ἀτσίδα δὲν τὴν ξέρει τὴ γλῶσσα καὶ δὲν καταλαβαίνει τίς λέξεις. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νομίζει, πὼς καγχάζει καὶ μιλάει τὸ... σκοτωμένο πουλί καί, γι’ αὐτό, κοντοστέκεται τρομαγμένος καὶ τὸ κυττάζει μὲ φόβο. Ἐπειτα, ὅμως, τ’ ἀγριόχορτα τῆς ἀντικρινῆς λόχης κινιούονται. Ἐνα μπράτσο χοντρό, σὰν μέγας κλάδος δέντρου καὶ μαλλιαρὸ προβάλλει μέσα ἀπ’ αὐτὰ τὰ χόρτα, παραμερίζοντάς τα. Ὁ Ἀτσίδα γουρλώνει τὰ μάτια. Πίσω ἀπὸ τοῦτο τὸ φοβερὸ μπράτσο ἔρχεται ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ μόνο μὲ τὴν ἐμφάνισί του μπορεῖ νὰ φέρη τὸν πανικό!

Δὲν εἶναι πολὺ ψηλός, ἀλλὰ οἱ πλάτες του φτάνουν σὲ φάρδος σχεδὸν τὸ ἀνάστημά του! Τὸ στήθος καὶ οἱ ὦμοι του εἶναι θωρακισμένοι μὲ χοντρὲς μυϊκὲς μᾶζες, ἐλαστικὲς σὰν τὸ καουτσουκ καὶ ἰσχυρὲς σὰν τ’ ἀτσάλι. Ἀνασαίνει βαρεῖα, σὰν φουσερὸ σιδηρουροῦ καὶ κάθε φορά, ποὺ εἰσπνέει, νομίζει πὼς τὸ πελώριο ἐκεῖνο στήθος θὰ ρουφήξῃ ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς! Ὁ θώρακάς του

καὶ τὸ μισό του μπράτσο εἶνε σκεπασμένα μὲ μιὰ λεπτότατη ἐφαρμοστὴ φανελλίτσα, ποὺ κολλάει ἀπάνω του σὰν δεύτερη ἐπιδερμίδα κι' ἀφήνει νὰ φαίνεται ὅλη ἡ τρομακτικὴ μυϊκὴ του διάπλασι. Ἀντὶ γιὰ παντελόνι φοράει στρατιωτικὴ κυλόττα καὶ μπότες. Στὴ μέση του ὑπάρχει μιὰ πλατειὰ ζώνη, ποὺ στὴ θήκη ττῆς φιλοξενεῖ ἕνα πελώριο πιστόλι. Τὰ χοντρά χέρια του εἶναι μακρυά, παρὰ φύσι, κι' ἔτσι καθὼς κρέμονται κάτω, φτάνουν ὡς τὰ γόνατά του. Ὁ σβέρκος του εἶναι φουσκωμένος ἀπὸ μωδῆς καὶ προβάλλει πίσω καὶ πλάγια, πανίσχυρος κι' ἐπιβλητικός. Τὸ πρόσωπό του,

Ὁ Ζανούρ εἶναι ἕτοιμος νὰ συν-
τρίψη τὴ Μαλόα μὲ τὴ βαρεῖα
μπότες του

πλατὺ καὶ κτηνώδες, ἀρχίζει ἀπὸ ἕνα σουβλερὸ κι' ἐντελῶς ἄτριχο κρανίο καὶ καταλήγει σ' ἕνα σαγόνι πλατὺ καὶ σὲ δυὸ μασέλλες ἰσχυρὲς σὰν τοῦ κροκόδειλου!

Ὁ κτηνάθρωπος αὐτὸς κάνει μερικὰ βήματα καγχάζοντας ἀπαίσια. Πίσω του ἀκολουθοῦν ἑπτὰ - ὄχτῶ λευκοὶ ἄνθρωποι.

— Εἶδες σημάδι; ξαναλέει μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του ὁ κτηνάθρωπος.

Ἐνας ἀπ' τὴν ἀκολουθία του κουνάει τὸ κεφάλι.

— Μπορεῖ νὰ τὸ πέτυχεσ στην τύχη, Ζανούρ!, λέει θαρρετά.

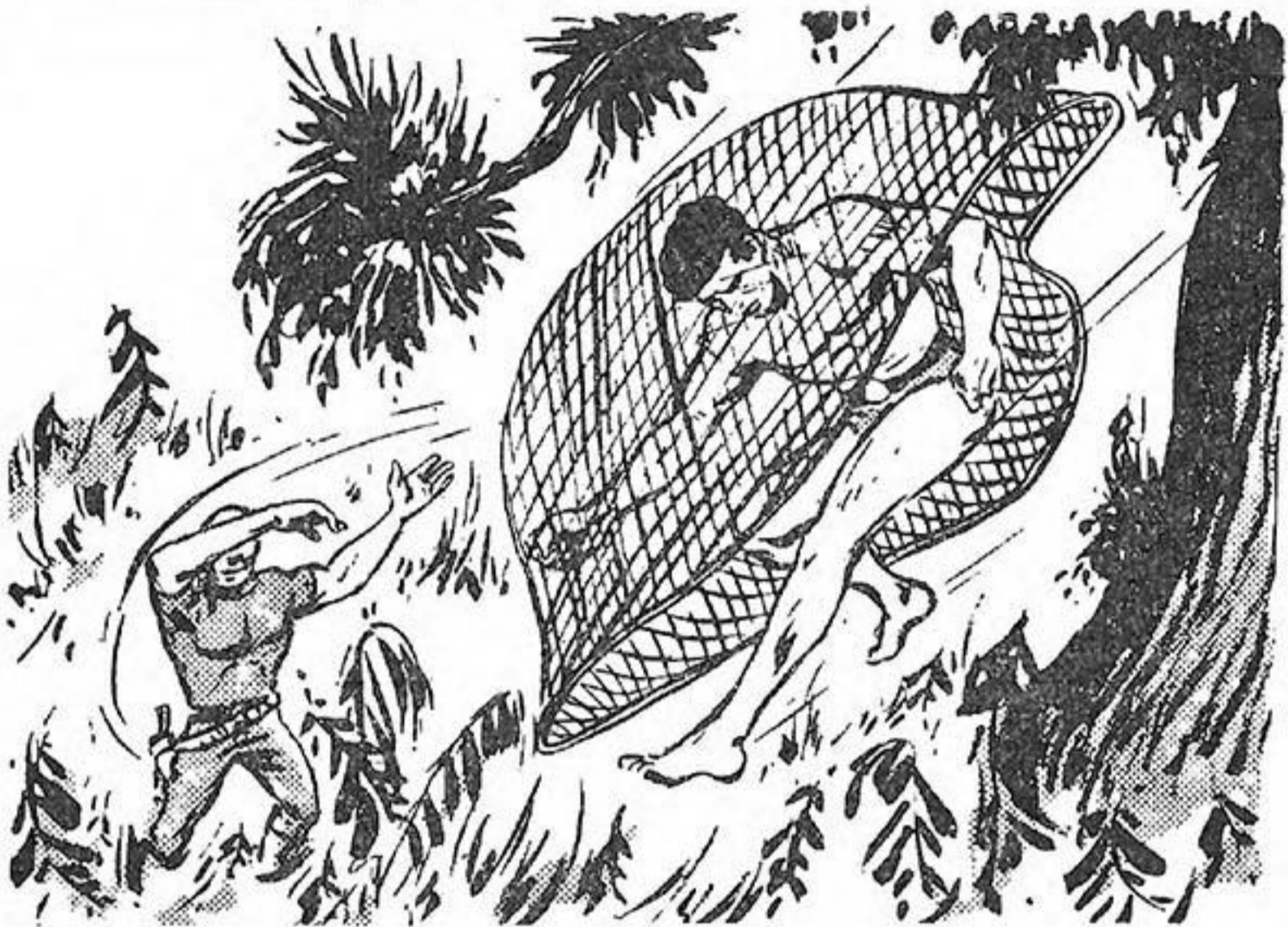
Ὁ κτηνάθρωπος, ποὺ ἄκουσε στ' ὄνομα Ζανούρ, κοντοστέκεται καὶ κυττάει τὸν ἀκόλουθό του μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο κρυάδα καὶ κακία, σὰν τὸ βλέμμα τοῦ γιγαντιαίου χταποδιοῦ, τὴ στιγμὴ ποὺ διακρίνει, στὸ βυθὸς τῶν θαλασσῶν τὸ θῦμα του. Τὰ στενὰ χεῖλια του τραβοῦνται πίσω, οἱ ἄκρες τους φτάνουν σχεδὸν ὡς τ' αὐτιά του καὶ δυὸ σειρὲς δόντια γερὰ κι' ἄσπρα, ἀποκαλύπτονται σ' ἕνα παγωμένο χαμόγελο.

— Ὁχι, Φρίτς!, λέει μὲ μιὰν ἡρεμία ποὺ προμηνεῖ θάνατο. Δὲν ἦταν καθόλου τυχαῖο. Θὰ στὸ ἀποδείξω, ἀμέσως! Νά, μιὰ σφαῖρα ποὺ προορίζεται γιὰ τὸ δεξί σου τὸ μάτι. Γιὰ νὰ δοῦμε...

Σηκώνει ἀτάραχα τὸ πιστόλι καὶ πατάει τὴ σκανδάλη.

Ἡ μαύρη κάννη βήχει καὶ φτύνει φωτιά.

Μιὰ σφαῖρα οὐρλιάζει καὶ

... και μέσα σ' αυτό τὸ δίχτυ, πὸ μοιάζει σὰν καμπίνα, πέφτει ὁ Τάργκα!

σωπαίνει ἀμέσως, καθὼς χώνεται σὲ ἀνθρώπινη σάρκα.

Καὶ ὁ Φρίτς κυλιέται στὴ γῆ κεραυνοβολημένος!

Ὁ κτηνάθρωπος σκύβει ἀπάνω του καὶ τὸν κυττάζει. Τὸ αἷμα ἀναβλύζει ἀπὸ τὸ δεξιὸ του μάτι καὶ κυλάει στὸ πρόσωπό του, σχηματίζοντας ἓνα κόκκινο ὄκνῳ κι' ἀργοκίνητο αὐλάκι. Ὁ Ζανούρ ἀνασηκώνεται.

— Ἀκριβῶς, στὸ δεξιὸ μάτι!, λέει μὲ ἀπάθεια στοὺς ἄλλους ἀκολουθούς του, πὸ τὸν κυττάζουν ἔντρομοι. Τί κρίμα, πὸ ὁ Φρίτς δὲν εἶναι πιά ζωντανός, γιὰ νὰ δῆ, πὸς εἶχα δίκιο!

Τὸν κλωτσάει βάνουσα μὲ τὴν μπόττα του καὶ ξαναλέει:

— Ἐμπρός... Πάμε νὰ πά-

ρουμε τὸ πουλὶ πὸ σκότωσα!

Ἄνοίγει τὸ βῆμα του, προχωρεῖ καί, ξαφνικά, τὰ ἀνοιχτογάλανα μάτια του γεμίζουν περιφρόνησι καὶ κακία. Κοντὰ στὸ χτυπημένο πουλὶ βρίσκεται ὁ Ἄτσίδας κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ πάρῃ.

— Ἔ, σύ!, τοῦ φωνάζει βροντερὰ ὁ Ζανούρ. Γκρεμίσου ἀπὸ κεῖ, πρὶν σοῦ τσακίσω τὰ πλευρά!

Ὁ ἀστεῖος νέγρος δὲν καταλαβαίνει γρῦ ἀπὸ τὰ Γερμανικὰ τοῦ Ζανούρ.

Ὡστόσο, μαγεύει πὸς αὐτὸς ὁ κτηνάθρωπος γυρεύει νὰ του πάρῃ τὸ μεζεδάκι του καὶ γεμίζει... ἀγανάκτησι καὶ θάρρος.

— Ὄκι!, φωνάζει χειρο-

νομῶντας. Τοῦτος πουλὶς ντι-
κό μου, ἐγκῶ φύσα-φύσα κά-
λαμο σκοτῶσει ἐσένα, πάρι
πουλὶς, ντώσει ἐμένα, φάει ἐ-
μένα!

Τ' ἀνοιχτογάλανα μάτια
τοῦ Ζανούρ πετᾶνε ἀστραπὲς
θυμοῦ, καθὼς βλέπει τὸν Ἀ-
τσίδα ν' ἀτσαλώνεται μπρο-
στά του καὶ νὰ τὸν φοβερί-
ζη κουνώντας τὸ φυσοκάλα-
μο!

Ἀπλώνει τὸ φοβερό μπρά-
τσο του καὶ τὸ κινεῖ μὲ ταχύ-
τητα. Ὁ Ἀτσίδας δέχεται
στὸ πρόσωπο ἓνα χαστούκι,
ποῦ μοιάζει μὲ ἀστροπελέκι.
Τὸ κρανίό του γεμίζει μ' ἓνα
σμῆνος ἀπὸ κουνούπια, ποῦ
βουίζουν ἀπελπιστικὰ καὶ
βρίσκεται πεσμένος ἀνάσκε-
λα, πέντε μέτρα μακρύτερα.
Ὡστόσο, ὁ κίνδυνος ποῦ δια-
τρέχει τὸ... σκοτωμένο πουλί
του, τὸν κάνει νὰ σηκωθῆ ἀ-
μέσως καὶ ν' ἀτενίσῃ, μὲ ἐπι-
θετικὲς διαθέσεις τὸν κτηνάν-
θρωπο. Ὁ Ζανούρ τὸν βλέ-
πει. Χωρὶς δισταγμό, τρα-
βάει τὸ πιστόλι του, σκο-
πεύει καὶ τὸν πυροβολεῖ.

ΚΕΦ. 2. Ὁπου ὁ Ζανούρ κάνει
μιὰν ἐντυπωσιακὴν ἐπί-
δειξι δυνάμεως καὶ ὁ
Ἀτσίδας αἰχμαλωτίζε-
ται...

Α φήσαμε τὸν πεινασμένο
πάνθηρα νὰ προχωρᾷ
μὲ ἀπληστία καὶ νὰ καταβρο-
χθίζῃ τὰ μικρὰ πουλιά, ποῦ
εἶχε δεμένα στὸ χορτόσκοινό
του ὁ Ἀτσίδας. Προχωρών-
τας ἔτσι τὸ εὐλύγιστο σαρκο-
βόρο φτάνει στὰ νῶτα τοῦ κω-
μικοῦ νέγρου. Ἀμέσως, τό-
τε, κουλουριάζεται κι' ἓνας

πολὺ σιγανὸς βρυχηθμὸς κυ-
λάει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Ὑ-
στερα ἀπὸ τὰ «ὀρεκτικά» ποῦ
ἔφαγε, βλέπει μπροστά του
τὸν Ἀτσίδα, σὰν κύριο «γεῦ-
μα» κι' ἀμέσως λυγίζει τὰ πό-
δια του, ἀκουμπάει τὴν κοι-
λιά του στὴ γῆ καί, γιὰ μιὰ
στιγμὴ, τὸν καρφώνει μὲ τὰ
κοκκινοκίτρινα αἰμοβόρα μά-
τια του. Τὰ χεῖλια του ἔχουν
ἀνασυρθῆ στὶς παρειές, πα-
ρουσιάζοντας τὰ τρομερὰ του
δόντια. Τὰ νύχια του, σὰν κο-
φτερὰ γυριστὰ μαχαίρια, ἔ-
χουν προβάλλει ἀπὸ τὶς βε-
λουδένιες θήκες τους. Τὸ πα-
νίσχυρο κορμί του ταλαντεύ-
εται καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἐκτο-
ξεύεται, σὰν γιγαντιαῖο βέ-
λος, ποῦ φεύγει ἀπὸ κάποιον
ὑπερφυσικὸ τόξο!

Ὁ κωμικὸς νέγρος δὲν ἔχει
καταλάβει τίποτ' ἀπ' αὐτά.

Εἶναι ἡ στιγμὴ ποῦ σηκώ-
νεται ὄρθιος, μετὰ τὸ τρομε-
ρὸ χαστούκι τοῦ Ζανούρ.

Βλέπει τὸν κτηνάθρωπο νὰ
τὸν σκοπεύῃ μὲ τὸ πιστόλι
του καί, θέλοντας ν' ἀποφύγῃ
τὴ σφαῖρα, πέφτει μὲ μιὰ
γρήγορη κίνησι στὴ γῆ. Τὸ
πυρωμένο ἀτσάλι περνάει πᾶ-
νω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, σφυρί-
ζοντας μὲ μιὰν ἀνίσχυρη λύσ-
σα. Κι' ἀμέσως ἔπειτα, ἀπά-
νω ἀπ' τὸν πεσμένο Ἀτσίδα
καὶ πάλι, ἀλλὰ μὲ ἀντίθετη
κατεύθυνσι, περνάει τὸ ἐλα-
στικὸ καὶ μυῶδες κορμί τοῦ
πάνθηρα, ποῦ ἔχει ἐφορμή-
σει! Ἔτσι ὁ διπλὸς θάνατος
κάνει τὸ σταυροδρόμι του ἓ-
να μέτρο μακρύτερα ἀπὸ τὸν
ἀστεῖο νέγρο, ἀλλὰ τὸν ἀφή-
νει ἀνέπαφο!

Ἐνα τρομερὸ μουγκρητὸ

ξεχύνεται ἀπ' τὸ στόμα τοῦ θηρίου, ποὺ βλέπει πῶς τὰ κοφτερά του νύχια καὶ τὰ ὀόντα, δὲν βρίσκουν σάρκες νὰ ξεσκίσουν! Πέφτει μαλακὰ στὸ χῶμα, δυὸ μέτρα μαρτύτερα ἀπὸ τὸν Ζανούρ. Το μακρόστενο κεφάλι του κουνιέται δεξιὰ κι' ἀριστερά. Τὸ ἰάτι του κυττάζει λαίμαργα καὶ ὕπουλα. Καθὼς βλέπει τὸν κτηνάθρωπο ἀφήνει ἓνα δεύτερο γρυλλισμό, συσπειρώνεται καὶ πάλι καὶ πηδάει ἐπάνω του!

Ὁ τρομέρὸς Ζανούρ δὲν εἶχνει καμμιά ταραχή. Μόνο, ποὺ σφίγγει τὰ δόντια του καὶ οἱ μυῶνες τῶν παρεῖν του πετιοῦνται ἀπὸ δῶ κι' ἐπὶ κεί σὰν δυὸ κεφάλια μισροῦ παιδιοῦ! Τὸ ἀφύσικα μακρὸ καὶ χοντρὸ χέρι του ἰνει μιὰν ἀπίστευτη ὄθησι τὴν γροθιά του, ποὺ τινάσσεται μπροστὰ καὶ βρίσκει τὸν πάνθηρα στὸ σαγόνι. Ἡ ὕγκρυσις εἶναι τρομακτική. Ὁ μπράτσο τοῦ Ζανούρ μένει ἀκίνητο, σὰν χαλύβδινος ξονας καὶ οἱ μασέλλες τοῦ αρκοφάγου χτυποῦν μὲ δύξιμι στὴν τεράστια σφιγμένη γροθιά του καὶ κομματιάζονται.

Ὁ πάνθηρας κυλιέται χάμω, μὲ τὸ μουσούδι του βουγγυμένο στὸ αἷμα!

Γιὰ λίγην ὥρα ἡ ζούγκλα ντιβουίζει τοὺς πονεμένους θυχηθμοὺς του.

Ἀλλὰ ὁ Ζανούρ, μὲ μιὰν ἰφρασι ἐσχάτης περιφρονήσιως στὸ πρόσωπο, τὸν πληθάζει καὶ τοῦ δίνει μὲ τὴ τότητα του μιὰ φοβερὴ κλωγιά στὸ κεφάλι. Ἀμέσως οἱ

θρυχηθμοὶ τοῦ πάνθηρα κόβονται. Ἀκούγεται μόνον κάτι, σὰν ἐπίθανάτιος βόγγος. Καὶ μετὰ τὸ σαρκοφάγο μένει ἀκίνητο, γεμάτο αἷμα, κομματιασμένο ἀπὸ τὰ δυὸ ὑπεράνθρωπα χτυπήματα τοῦ Ζανούρ!

Πεσμένος χάμω μὲ τὴν κοιλιὰ ὁ Ἀτσίδας, ἔχει σηκώσει τὴ χοντρὴ κεφάλια του καὶ παρακολουθεῖ μὲ γουρλωμένο μάτι τὸν καταπληκτικὸ Γερμανό, ποὺ ἡ συντριπτικὴ δύναμι τῆς γροθιάς του, μόνον μὲ τὴ γροθιά τοῦ Τάργκα μπορεῖ νὰ συγκριθῇ!

Οἱ ἄλλοι παρακολουθοῦν τὴ σκηνὴ ἀτάραχοι, σὰν νὰ βλέπουν κάτι, ποὺ τὸ ἔχουν ξαναδῆ χιλιάδες φορές.

Ὁ Ζανούρ σκουπίζει μὲ μιὰ τούφα χόρτα τὴ ματωμένη γροθιά του.

Ἐπειτα σκύβει, παίρνει τὸ σκοτωμένο πουλὶ καὶ μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του προστάζει:

— Πάρτε μαζί σας αὐτὸν τὸν μαῦρο βάτραχο! Καὶ πάμε...

Καὶ πάλι ὁ Ἀτσίδας δὲν νοιώθει τὴ βάρβαρη γλώσσα τοῦ Γερμανοῦ. Βλέπει, ὅμως, τοὺς ἀκολουθοῦς του νὰ χυμᾶνε ἀπάνω του, νὰ τὸν ἀρπάζουν βάνουσα — καὶ νοιώθει, πῶς τὸν ἔχουν αἰχμαλωτίσει. Ἀμέσως βάζει τὶς... φωνές:

— Ἐσὺ ὄκι παίρνει-παίρνει Ἀτσίντα! Ἀτσίντα σκοτώσει πουλὶς, Ἀτσίντα φάει πουλὶς!

Τραβάει μὲ δύναμι τὸ μακρὸ χορτόσκοινό του, ἀλλὰ ἐκείνη μόλις τὴ στιγμὴ κατα-

λαβαίνει, πώς δὲν ὑπάρχουν πιά δεμένα ἀπάνω του τὰ πουλιά που σκότωσε.

Καὶ νομίζει πὼς τοῦ τὰ ἔχει φάει ὁ Ζανούρ, ὁ γίγαν-
μὲ τὴν κτηνώδη μυϊκὴ δύναμι.

— Ἐσὺ... χοντρὸ, φωνάζει
στὸν Ζανούρ, φάει - φάει ντι-
κός μου πουλὶς. Ντικὸς μου
πουλὶς κάτσει - κάτσει ντικὸ
σου λαιμός!

Μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὰ
μαλακὰ τὸν τραντάζει ὀλόκλη-
ρο. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκο-
λούθους τοῦ Ζανούρ τὸν ἔχει
χτυπήσει μὲ δύναμι.

— Τσακίσου!, τοῦ φωνά-
ζει Γερμανικά. Δὲν ἔχουμε
καιρὸ γιὰ χάσιμο!

Καὶ μὲ μιὰ ὑπερέντασι δυνάμει
ὁ Τάργκα ἐκσφενδονίζει τὴ λεο-
πάρδαλι ἐναντίον τοῦ Ζανούρ

ΚΕΦ. 3. Ὅπου τὰ τάμ - τάμ με-
ταδίδουν πένθιμα μηνύ-
ματα καὶ ὁ Κυρίαρχος
τῆς Ζούγκλας ξεκινάει...

Τάργκα! Τάργκα! Ἔ-
λα ἔξω ν' ἀκούσης! Σή-
μερα τὰ τάμ-τάμ χτυποῦν πο-
λὺ παράξενα.

Ἡ Μαλόα, ἡ ξανθὴ συν-
τρόφισσα τοῦ Τάργκα, στέ-
κεται στὴν εἴσοδο τῆς σπη-
λιάς. Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγ-
κλας κάνει τὸ μπάνιο του στὸ
κοντινὸ ποτάμι καί, καθὼς ἀ-
κούει τὴ φωνή της, βγαίνει
ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τρέχει κοντὰ
της.

Ἀλήθεια οἱ ἦχοι τῶν τάμ-
τάμ εἶναι σήμερα πολὺ παρά-
ξενοι. Μονότονοι, μακρόσυρτοι,
θλιβεροί, δὲν ζητοῦν καμμιά
βοήθεια, οὔτε στέλνουν κανένα
μήνυμα. Εἶδοποιοῦν μόνο ὅλες
τὶς ψυχὲς τῆς ζούγκλας πὼς
καμμιά ἐλπίδα δὲν ἔμεινε γιὰ
τοὺς ἰθαγενεῖς!

Ὁ Τάργκα, μὲ στημένο αὐ-
τί, ἀκούει καὶ μεταφράζει:

«Τραβάμε ὅλοι... τὸ πικρὸ
μονοπάτι... ποὺ ὀδηγεῖ στὸν
θάνατο... Τραβάμε ὅλοι... τὸ
μονοπάτι ποὺ δὲν ἔχει καμμιά
χαρά... Τραβάμε ὅλοι ἔξω ἀπὸ
τά... ὅρια τῆς ζωῆς».

Ὁ Τάργκα ἀρπάζει ταρα-
γμένος τὸ χέρι τῆς ὀμορφῆς
συντρόφισσάς του.

— Μαλόα!, τῆς λέει βρα-
χνά. Κάποιος ἀπαίσιος κίν-
δυνος στροβιλίζεται στὴ
ζούγκλα κι' οἱ ἰθαγενεῖς ἔ-
χουν πιά ὑποκύψει! Σήμερα
τὰ τάμ-τάμ θρηνοῦν, ὅπως
δὲν ἐθρήνησαν ποτέ! Ὁ Θά-
νατος μᾶς παραμονεύει ὅ-
λους, Μαλόα!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι τὸν ἀκούει καὶ τρέμει σύγκορμο. Τὰ δάχτυλα τοῦ ἀγαπημένου τῆς Τάργκα, τῆς σφίγγουν τὸ χέρι τόσο δυνατά, ὥστε κινδυνεύουν νὰ τὸ τσακίσουν. Τὰ μαῦρα μάτια του εἶναι καρφωμένα μπροστά, ἀκίνητα, ἀπλανῆ, σὰ ν' ἀντικρῦζουν κάποιον φριχτὸ ὄραμα.

—Μαλόα, τῆς ξαναλέει μὲ σφιγμένα δόντια. Θυμᾶσαι τὸ ἀεροπλάνο ποὺ ἀκούσαμε τὴν ἡμέρα, ποὺ γυρίζαμε ἀπ' τὴ μάχη μὲ τοὺς Ραμά; (*). Θυμᾶσαι καὶ τὰ τάμ-τάμ τῶν ἰθαγενῶν ποὺ μιλοῦσαν γιὰ κάποιον μεγάλο κίνδυνο; Δὲν χωράει ἀμφιβολία, πὼς ἐκεῖνο τ' ἀεροπλάνο ἔφερε τὸν κίνδυνο, ποὺ θὰ εἶναι πολὺ τρομερὸς, γιὰ ν' ἀναγκάσῃ ἀμέσως τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ ὑποκύψουν! Πᾶμε, Μαλόα. Ἴσως ὑπάρχει ἀκόμα καιρὸς νὰ προλάβουμε τὶς δυστυχησμένες ψυχές, ποὺ ὁ ἀδυσώπητος ἐχθρὸς τὶς ὀδηγεῖ στὸν θάνατο...

✱✱

Ἐἶναι ἀκόμα πολὺ πρωῖ καὶ στὴ ζούγκλα εἶναι διάχυτη μιὰ ἀνάλαφρη ὀμίχλη.

Ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα προχωροῦν βιαστικὰ πρὸς τὸ σημεῖο, ἀπ' τὸ ὁποῖο φτάνουν οἱ σπαρακτικοὶ ἤχοι τῶν τάμ-τάμ. Θέλουν νὰ συντομέψουν, ὅσο γίνεται, τὴν ἀπόστασι καὶ γι' αὐτὸ ἀκολουθοῦν ἀδιάβατα περάσματα. Μὲ τὰ κοφτερὰ μαχαίρια τοὺς κόβουν τοὺς λυγεροὺς

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 8, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Συναγερμὸς στὴ Ζούγκλα».

Λευκοὶ ἄνθρωποι μαστιγώνουν ἀλύπητα τοὺς ἰθαγενεῖς

κλάδους τῶν ἀναρριχητικῶν ποὺ χρόνια τώρα πλέκονται ἤσυχά ἀνάμεσα στοὺς κορμούς τῶν αἰωνόβιων δέντρων καὶ φράζουν τὸν δρόμο, σχηματίζοντας ἓνα καταπράσινο τεῖχος. Τὰ τάμ-τάμ ἀκούγονται ὀλοένα καὶ πιὸ καθαρά. Καί, ξαφνικά ὁ Τάργκα στέκεται. Σ' ἓνα μικρὸ ξέφωτο, ποὺ σχηματίζεται λίγο παρακάτω, μιὰ πένθιμη συνοδεία περνάει. Εἶναι μιὰ ὀλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ ἰθαγενεῖς, γυναῖκες κι' ἄντρες, ποὺ προχωροῦν δυό-δυό, μὲ τὰ κεφάλια σκυφτὰ καὶ μὲ τὰ χέρια δεμένα πισθάγκωνα, ἀπάνω σὲ

ιχοντρούς κλάδους ἀπὸ δέιτρα. Τὰ κουρασμένα πρόσωπά τους καὶ τὰ γυμνὰ πόδια τους, πού ἔχουν πληγιάσει καὶ τρέχουν αἷμα, δείχνουν κατακάθαρα, πὼς οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔρχονται ἀπὸ πολὺ μακρῶς.

Δεξιά κι' ἀριστερά τῆς συνοδείας, ὅπως τὰ τσοπανόσκυλα πού ἀκολουθοῦν τὸ κοπάδι, πηγαίνουν μερικοὶ λευκοὶ ἄνθρωποι. Εἶναι ψηλόσωμοι ὅλοι τους, ἔχουν πρόσωπα στυγνὰ καὶ παγερὰ γαλάζια μάτια. Φοροῦν μπότες βαρειές καὶ στὰ χέρια τους κρατοῦν πελώρια μαστίγια, πού σφυρίζουν ἀπαίσια, καθὼς τὰ πλαταγίζουν μὲ τέχνη καὶ μὲ δύναμι στὸν ἀέρα!

Κάθε τόσο τὰ μαστίγια αὐτὰ πέφτουν ἀπάνω στὶς γυμνές πλάτες καὶ τὰ στήθη τῶν ἰθαγενῶν. Τότε τὸ σφύριγμά τους γίνται πιὸ ἤχηρό. Κουλουριάζονται σὰν τὰ φίδια καὶ χαράζουν στὴ μελαψὴ σάρκα βαθειὰ αὐλάκια, πού γεμίζουν ἀμέσως μὲ αἷμα!...

Οἱ ἰθαγενεῖς δὲν βγάζουν ἄχνα. Τὸ πρόσωπό τους παραμορφώνεται ἀπὸ τοὺς μορφασμοὺς τοῦ πόνου, ἀλλὰ ξέρουν, πὼς στὴν πρώτη τους διαμαρτυρία, τὰ χτυπήματα θὰ πολλαπλασιαστοῦν καὶ τὰ μαστίγια θὰ τοὺς ὀργώσουν τὰ κορμιά. Γι' αὐτὸ προχωροῦνε σκυφτοί, ἀμίλητοι, μὲ βραχνοὺς βόγγους!

Πιὸ πίσω ἔρχονται οἱ γεροντότεροι ἰθαγενεῖς. Αὐτοὶ δὲν εἶναι δεμένοι, ἀλλὰ ἢ μακρὰ πορεία τοὺς ἔχει ἐξαντ-

λήσει. Κάθε τόσο κι' ἓνας ἀπ' αὐτούς, πέφτει καταγῆς. Σωριάζεται μὲ τὸ πρόσωπο στὸ χῶμα καὶ μένει ἐκεῖ ἀκίνητος, γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ πιά ποτέ. Ἡ συνοδεία συνεχίζει τὸν δρόμο τῆς, κάτω ἀπ' τὰ φριχτὰ σφυρίγματα τῶν μαστιγίων καὶ τὶς βραχνές βλαστήμιες τῶν συνοδῶν. Γιὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ ἐκείνους πού πέφτουν, θὰ φροντίσουν τ' ἀγρίμια καὶ τὰ ὄρνια τῆς ζούγκλας.

Ὁ Τάργκα παρακολουθεῖ τὸ ἀπαίσιο θέαμα τρέμοντας σύγκορμος ἀπὸ λύσσα καὶ ὀργή.

Τὰ μαῦρα μάτια του πετάνε ἀστραπὲς θυμοῦ.

— Μαλόα, λέει σιγανὰ στὴ συντρόφισσά του. Πρέπει νὰ τοὺς ἐλευθερώσουμε! Αὐτὸ θὰ εἶναι ἢ πιὸ δύσκολη δουλειά, ἀπὸ ὅσες, καταπιαστήκαμε ὡς τώρα. Οἱ βασανιστὲς τῶν ἰθαγενῶν εἶναι πολλοί. Φαίνονται ὅλοι τους σκληραγωγημένοι πολεμιστὲς κι' εἶναι πάνοπλοι. Πρέπει νὰ τοὺς παραμονέψωμε μ' ἐξυπνάδα καὶ πονηριά!

Σὲ λίγο περνοῦν μπροστὰ τους οἱ τελευταῖοι τῆς συνοδείας. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πιὸ ἐξαντλημένοι ἀπ' ὅλους. Σέρνουν μὲ κόπο τὰ βήματά τους. Τρεκλίζουν. Κρατιοῦνται, ὅμως, ὅσο μποροῦν νὰ μὴν πέσουν, γιὰτὶ πίσω-πίσω ἔρχεται ἓνας τετράγωνος κτηνάνθρωπος, ὁ Ζανούρ, πού πατάει, ὅποιον πέση, μὲ τὴν μπόττα του στὸ πρόσωπο καὶ τοῦ συντρίβει τὸ κρανίο, καγχάζοντας ἀπαίσια!

Στὴ θεὰ αὐτοῦ τοῦ κτηνάνθρωπου ἢ Μαλόα νοιώθει ἓνα ρίγος τρόμου.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, τὸν ἀτενίζει συνωφρωμένο, σχεδὸν κατάπληκτο. Ποτέ του δὲν εἶχε φαντασθῆ, πῶς μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος μὲ τέτοια τερατώδη μυϊκὴ διάπλασι. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καταλαβαίνει, πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχηγός. Οἱ ἄλλοι τὸν κυττοῦν μὲ τρομο καὶ σεβασμό. Μιὰ μεγάλη κι' ἀνήμερη λεοπαρδαλὶς τὸν ἀκολουθεῖ πειθήνια, σὰν ἄκακο σκυλάκι! Κάθε τὸσο κυττάζει γύρω της κι' ἢ μωροδιὰ τοῦ ἀνθρώπινου κρέατος τὴ διεγείρει. Ἀνασύρει ὅτε τὰ χεῖλια της, δείχνει τὰ δόντια της καὶ βρυχάται ἀτειλητικά, μ' ἐπιθετικὲς διαλέσεις. Ἀμέσως ὁ κτηνάνθρωπος στρέφεται καὶ κραυγάζει μὲ βάρβαρη προφορά, τὴ Γερμανικὴ γλῶσσα:

— Θὰ σκάσης, λοιπόν;

Καὶ συνοδεύει τὴν κραυγὴν μὲ μιὰ κλωτσιά, πού ἀναγκάζει τὸ θηρίο νὰ γρυλλίγῃ μὲ πόνο καὶ νὰ συνεχίσῃ ὁ δρόμο του συμμαζεμένο!

Ξαφνικὰ ὁ Τάργκα ταράσσεται πιὸ πολὺ.

Πίσω ἀπ' τὸν κτηνάνθρωπο ἔχει διακρίνει δυὸ ὄπαιούς του, πού σπρώχνουν ἰάναυσα τὸν... Ἀτσίδα καὶ ὄν ἀναγκάζουν, νὰ προχωρῇ, ἴνοντάς του... χαστούκια καὶ ροθιές!

Τὸ ἔξυπνο Ἑλληνόπουλο, ἴχνει μιὰ γοργὴ ματιά, στὴ συνοδεία πού χάνεται στὸ βάθος τοῦ ξέφωτου. Ἐπειτα

κυττάει τοὺς καθυστερημένους καὶ μιὰ ιδέα σπιθίζει μέσα στὸ μυαλό του. Δρῶντας κεραυνοβόλα ἀρπάζει τὰ κλαδιά ἐνὸς δέντρου καὶ πηδάει ἀπάνω τους μὲ τὴν εὐκινησία τοῦ ἀγριόγατου.

— Μαλόα..., ψιθυρίζει στὴ συντρόφισσά του. Περίμενέ με ἐδῶ, ἀκίνητη!

Γρήγορος σὰν ἄνεμος κι' ἀθόρυβος σὰν μαϊμού, περνάει ἀνάμεσα ἀπ' τὶς φυλλωσιές ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Αὐτὰ τὰ δέντρα παράγουν νόστιμα φρούτα, πού ὁ γλυκύς χυμὸς τους θυμίζει τὰ ροδάκκινα. Ὁ Τάργκα κόβει ἓναν κλάδο κατάφορο ἀπὸ τέτοια φρούτα. Ξέρει πῶς ὁ κλάδος αὐτὸς θὰ εἶναι μεγάλος πειρασμός, γιὰ τὸν Ἀτσίδα κι' ἀμέσως βάζει σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του.

Ἀφήνει νὰ προσπεράσῃ ὁ Ζανούρ μὲ τὴν ἀκολουθία του κι' ὅταν φτάνει ὁ κωμικὸς νέγρος, μὲ τοὺς λευκοὺς πού τὸν συνοδεύουν, ὁ Τάργκα βγάζει ἓνα λαρυγγισμὸ σὰν τοῦ πιθήκου καὶ πετάει μὲ δύναμι τὸν κλάδο μὲ τὰ φρούτα.

Ὁ Ἀτσίδας ἀνατινάσσεται. Ἀκούει τὸν λαρυγγισμὸ, γυρίζει, κυττάζει, βλέπει τὰ φρούτα κι' ἀμέσως... ξεχνάει τὴ δύσκολη θέσι του καὶ ψιθυρίζει γοητευμένος:

— Ροντάκινος! Ἐγκὼ ντώσει ἐμένα, φάει-φάει ἐμένα, ροντάκινος!

Καί, χωρὶς δεύτερη σκέψι, χύνεται τρέχοντας πρὸς τὰ ροδάκκινα.

Οἱ φρουροὶ του πιστεύουν,

πώς ο 'Ατσίδας επιχειρεί να δραπετεύσει και του ρίχνονται καταπόδι με άγριες κραυγές.

Ο Ζανούρ κι' οί ακόλουθοί του τīs άκούνε αυτές τīs κραυγές και κοντοστέκονται. Στην άρχή τὸ θέαμα τὸς φαίνεται άστείο κι' ὁ κτηνάνθρωπος γελάει πλατειά. Μπροστὰ τρέχει ὁ 'Ατσίδας σάν δαιμονισμένος κι' οί πλατειές πατούσες του, πλαταγίζουν στη γή, δημιουργοῦν άποτυπώματα τόσο μεγάλα και βαθειά, ὡστε θά μπορούσαν να χωρέσουν μέσα ένα μικρὸ παιδί. Τὸν κυνηγοῦν άπὸ κοντὰ οί δυὸ φρουροί του και λίγο μακρύτερα ακολουθεῖ κι' ὁ τρίτος, με φωνές και βλαστήμιες.

Ξαφνικά, ὅμως, γίνεται κάτι παράξενο: ψηλά, άπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, έξακοντίζεται ένα λευκὸ μυῶδες κορμί, πὸ σκίζει τὸν άέρα με ταχύτητα ρουκέττας, και πέφτει άπάνω στὸν καθυστερημένο Γερμανὸ φρουρὸ σάν καταπέλτης!

Ὁ Ζανούρ δὲν προφταίνει καν να επέμβη.

Τρομαγμένοι οί ακόλουθοί του τοῦ δείχνουν τὴν τρομερὴ σκηνή, πὸ έξελίσσεται με κινηματογραφικὴ ταχύτητα: ὁ Τάργκα έχει πέσει στὸν Γερμανὸ και ἡ γροθιά του, με असύλληπτη δύναμη και λύσσα, σφυροκοπεῖ τὸ κρανίο του, κομματιάζοντάς το μαζί με τὴν κάσκα! Ὁ Γερμανὸς δὲν προφταίνει να προφέρη οὔτε «κίχ».

Ένα ὠργισμένο μουγκρη-

τὸ ξεφεύγει άπ' τὰ δόντια τοῦ Ζανούρ.

Τραβάει τὸ πιστόλι του και, χωρίς καθυστέρηση, πυροβολεῖ με στόχο τὸ άτρόμητο 'Ελληνόπουλο!

Ἄλλὰ ὁ Τάργκα έχει προβλέψει τὴν επίθεσι τοῦ Γερμανοῦ κτηνανθρώπου.

Με μιὰν άστραπιαία κίνηση, άρπάζει τ' άψυχο σῶμα τοῦ αντίπαλου του και τὸ σηκώνει μπροστὰ του σάν άσπίδα. "Έτσι ἡ σφαῖρα τοῦ Ζανούρ πάει χαμένη. Δὲν κατορθώνει, παρὰ να σκοιύση έναν...νεκρό!

Μιὰ καινούργια βλαστήμια γλυστράει άπ' τὰ σφιγμένα χείλια τοῦ κτηνανθρώπου. Ἄφρίζοντας άπὸ λύσσα χυμάει μπροστὰ άκράτητος, έτοιμος να κεραυνοβολήση με τὸ πιστόλι τὸν θρασύτατο αντίπαλο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, κάτι σκληρὸ και στερεὸ σκίζει τὸν άέρα σφυρίζοντας κι' έρχεται να χτυπήση με άφανταστη δύναμη τὰ δάχτυλα τοῦ Ζανούρ, πὸ κρατοῦν τὸ πιστόλι. "Ένα άθέλητο οὔρλιασμα πόνου τοῦ ξεφεύγει. Αὐτὸ πὸ τὸν χτύπησε είναι μιὰ βαρειά πέτρα, πὸ ἡ Μαλόα τὴν πέταξε με τέτοιαν έπιτηδειότητα, ὡστε τὸ χέρι τοῦ Γερμανοῦ να γεμίση αίματα! Τὸ πιστόλι ξεφεύγει άπ' τὰ παράλυτα δάχτυλά του και τὰ μάτια του γεμίζουν φωτιές θυμοῦ.

— Ἄπάνω τους!, κραυγάζει με τὴ βάρβαρη φωνάρα του. "Όσοι κι' αν είναι, πρέ-

πει νὰ τελειώνουμε γρήγορα.
Χτυπάτε τους ἀλύπητα!

ΚΕΦ. 4. Ὅπου ἡ μάχη φουντώνει
γιὰ καλὰ· καὶ ὁ Τάργκα
μπλέκεται στὰ δίχτυα
τοῦ Ζανούρ!

Αλλὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλλη-
νόπουλο κι' ἡ γενναία
συντρόφισσά του ἔχουν πάρει
κιόλας θέσεις γιὰ τὴ μάχη.
Σφίγγοντας τὰ μαχαίρια
τους προχωροῦν ἀκροβολι-
στά, μὲ περίσκεψι ἐναντίον
τῶν ἐπιδρομέων.

Ξαφνικά, ὅμως, τὸ ξανθὸ
κορίτσι, βγάζει μιὰ κραυγὴ
γεμάτη ἔκπληξι καὶ ταραχῆ.
Ἀπὸ τὴ διπλανὴ λόχμη, ἀπὸ
κεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε, ξε-
πετιέται ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀντι-
πάλους Γερμανοὺς καὶ χυ-
μάει ἀπάνω της σὰν λυσσα-
σμένος! Τὸ κορίτσι κοντοστέ-
κεται. Κάνει μιὰ γρήγορη
στροφή, γιὰ νὰ τὸν ἀντιμε-
τωπίσει μὲ τὸ μαχαίρι της,
ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἄλ-
λος σηκώνει τὸ περιστροφὸ
του!

Ὁ Τάργκα βλέπει ἀπὸ μα-
κρὰ τὴ σκηνή.

Καταλαβαίνει ἀμέσως, πὼς
δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο.
Ἀρπάζει τὸ μαχαίρι του ἀπ'
τὴν ἄκρη τῆς λεπίδας καὶ τὸ
ἐκσφενδονίζει μὲ ἀσύγκριτη
τέχνη καὶ δύναμι. Τὸ λευκὸ
μέταλλο ἀστράφτει κάτω ἀπ'
τὸν ἥλιο καί, καθὼς σκίζει
τὸν ἀέρα, χαράζει ἓνα ἀδιά-
κοπτο φωτεινὸ αὐλάκι, μιὰ
λευκὴ ἀστραπή, ποὺ κόβεται
ξαφνικά στὸν λαιμὸ τοῦ Γερ-
μανοῦ. Ἐκεῖ τὸ μαχαίρι βρί-
σκει μαλακὴ σάρκα καὶ καρ-
φώνεται μὲ δύναμι, διαπερ-

νώντας τὸν λάρυγγα πέρα
γιὰ πέρα!

Μ' ἓνα βαρὺ βόγγο ὁ Γερ-
μανὸς σωριάζεται χάμω, στὴ
γῆ.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται
ἡ χοντρὴ φωνὴ τοῦ Ζανούρ,
ποὺ φωνάζει μὲ θυμό:

— Ἐμπρός! Ἀπάνω του!
Κομμάτιασέ τον, ποὺ νὰ πά-
ρη ὁ διάβολος!

Ὁ Τάργκα στρέφεται συ-
σπειρωμένος, μὲ τοὺς μυῶνες
του σ' ἐπιφυλακῆ.

Καί, τότε, βλέπει κάτι ποὺ
δὲν τὸ περίμενε: ὑπακούον-
τας σὰν πρόθυμο καὶ πειθαρχι-
κὸ σκυλί, σ' αὐτὴ τὴ δια-
ταγὴ τοῦ Ζανούρ, ἡ λεοπάρ-
δαλις ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε,
ἔδειξε φανερὲς ἐπιθετικὲς δια-
θέσεις. Μαζεύτηκε ὕπουλα,
τὸν κάρφωσε μὲ τὰ καταχθό-
νια μάτια της, γρύλλισε ἀ-
γριεμένα καὶ ὤρμησε κατὰ
πάνω του μὲ πελώρια ἄλμα-
τα!

Ὁ Τάργκα τὴν περίμενε
ἄοπλος, γιὰ τὸ μαχαίρι του
ἀναπαυόταν σφηνωμένο στὸ
λαιμὸ ἐκείνου, ποὺ θέλησε νὰ
πυροβολήσῃ τὴ Μαλόα.

Ὡστόσο περίμενε ἀκίνη-
τος, μὲ τὴν ἀπάθεια τυπωμέ-
νη στ' ἀντρίκια χαρακτηρι-
στικὰ τοῦ προσώπου του. Τὸ
μυαλό του εἶχε συλλάβει κιό-
λας ὅλες τὶς ἐπόμενες κινή-
σεις, ποὺ θὰ ἔκανε τὸ εὐλύγι-
στο κορμί του. Καθὼς ἡ λεο-
πάρδαλις ἔκανε τὸ τελειωτικὸ
πήδημά της κι' ἔπεφτε ἀπά-
νω του, μὲ τὰ μπροστινὰ πό-
δια της τεντωμένα καὶ μὲ τὰ
νύχια της βγαλμένα ἔξω ἀπὸ
τὶς βελουδένιες θήκες τους, ὁ

Τάργκα ἔφυγε σὰν πούπουλο δεξιά καὶ τινάχτηκε κι' αὐτός, μὲ τὴ σειρά του, στὸν ἀέρα. Τὸ καλογυμνασμένο κορμί του πηδώντας ἐλύγισε, σὰν ἓνα λαστιχένιο τόξο καί, καθὼς ἡ λεοπάρδαλις προσγειωνόταν ἄπρακτη, μετὰ τὸ τρομερὸ ἄλμα της, ὁ Τάργκα ἔπεφτε ἀπάνω στὴ ραχοκοκκαλιά της καβαλλητά! Τὰ παντοδύναμα πόδια του τῆς σφίγγουν τὰ πλευρὰ σὰν χαλύβδινα στεφάνια, ἐνῶ τὸ βάρος τοῦ σώματός του τὴν πιέζει ἀμείλικτα πρὸς τὴ γῆ. Αὐτὴ τὴ στιγμή οἱ μυῶνες τοῦ Τάργκα ἔνουν πεταχτὴ ἀπὸ παντοῦ, στρογγυλοί, ὀγκώδεις, ἀλύγιστοι, σὰν πελώριοι ρόλοι. Τὰ κόκκαλα τοῦ θηρίου τρίζουν. "Ενας βρυχηθμὸς ἀνάμικτος μὲ πόνου κυλάει ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἀμέσως, τότε, τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Τάργκα ὑψώνεται μὲ τὰ δάκτυλα λυγισμένα σὰν νύχια ἀρπαχτικοῦ καὶ πέφτει κάθετα στὸν σβέρκο τοῦ θηρίου. Ἡ παλάμη του σφίγγεται μὲ δύναμι καὶ χουφτιάζει τὸ δέρμα, μαζί μὲ τοὺς μῦς ποὺ βρίσκονται ἀπὸ κάτω, ἀκινήτωντας ἔτσι τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου.

Ἡ λεοπάρδαλις ἀφήνει ἓνα βουνητό.

Προσπαθεῖ μὲ διάφορα τινάνματα νὰ ξεφύγη, ἀλλὰ νρήγορα καταλαβαίνει πὼς αὐτὸ τῆς εἶναι ἀδύνατον, γιατί ἡ δύναμι ποὺ τὴν ἔχει τυλίξει μὲ ἀτσάλινα στεφάνια καὶ μὲ χαλύβδινες τανάλιες εἶναι ἀκατανίκητη!

Ἐξουθενωμένη ἀφήνεται γιὰ

μιὰ στιγμή στὴ διάθεσι τοῦ νικητῆ.

Ἀμέσως ὁ Τάργκα κινεῖται μὲ ταχύτητα. Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψη τὴν τανάλια στὸν σβέρκο τοῦ θηρίου, πηδάει κάτω ἀπ' τὴ ράχη του, τὸ ἀρπάζει μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι ἀπ' τὴ ρίζα τῆς οὐρᾶς κι' ἔπειτα, μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη δύναμι, σηκώνει ὀλόκληρη τὴ λεοπάρδαλι στὸν ἀέρα, τὴ στριφογυρίζει μὲ τρομαχτικὴ γρηγοράδα καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει ἐναντίον τοῦ...Ζανούρ!

Τὸ κόλπο τοῦ Τάργκα, εἶναι, πραγματικά, καταπληκτικό.

Ὁ Γερμανὸς κτηνάνθρωπος δὲν περίμενε ποτέ, πὼς τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, θὰ εἶχε τόση δύναμι καὶ γρηγοράδα, ὥστε νὰ τοῦ... ἐπιστρέψη μ' αὐτὸν τὸν ἀναπάντεχο τρόπο τὴ λεοπάρδαλι! Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος, μαρμαρωμένος, σὰ νὰ μὴν πιστεύη τὰ ἴδια τὰ μάτια του. Ἐπειτα ἡ λεοπάρδαλις ἔρχεται καὶ πέφτει μπροστὰ στὰ πόδια του, ρεζιλεμένη ἀπὸ τὴν ἰσχὺ τοῦ Τάργκα, τρομαγμένη καὶ μισοπεθαμένη, ἀπὸ τὸ τρομερὸ σφίξιμο τῶν ποδιῶν του. Δὲν ἔχει κὰν τὴ δύναμι νὰ σηκωθῆ στὰ πόδια της. Ὁ Ζανούρ τὴν κυττάζει μὲ ἀηδία. Στὴν κολασμένη ψυχὴ του δὲν ὑπάρχει οἶκτος γιὰ τοὺς νικημένους. Τραβάει πίσω τὴ χοντρή του μπόττα καὶ δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὸ κεφάλι τοῦ μισοπεθαμένου θηρίου. Ἐπειτα τοῦ δίνει δεύτερη,

τρίτη, ὥσπου τ' ἀφήνει καταγῆς νεκρό!

Μετά, μὲ μάτι θολὸ καὶ μὲ μιὰν ἔκφρασι λυσσαλέου μίσους στὸ κτηνώδες προσώπῳ του, ἀρχίζει νὰ προχωρῆ, βῆμα πρὸς βῆμα, ἐναντίον τοῦ Τάργκα. Τὰ χοντρά μαλλιαρὰ μπράτσα του εἶναι ἀνοιχτά. Τὸ τετράγωνο κορμί του, θωρακισμένο καθὼς εἶναι μὲ τοὺς χοντροὺς μυῶνες, τοῦ δίνει τὸν ὄγκο τοῦ ρινόκερου.

Ἀπέναντι ὁ Τάργκα στέκει γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητος. Τὸ δικό του κορμὶ δὲν ἔχει τὸ πλάτος τοῦ κορμιοῦ τοῦ Ζανούρ, οὔτε τὴ δική του φοβερὴ θωράκισι. Εἶναι, ὅμως, πολὺ πιὸ ψηλὸ, ἔχει τὶς τέλειες ἀναλογίες τοῦ ἀρχαίου ἀγάλματος κι' ἐπιπλέον οἱ μυῶνες τῆς πλάτης, τοῦ στήθους καὶ τῶν μπράτσων εἶναι πιὸ γυμνασμένοι καὶ πιὸ ἀνάγλυφοι, ἀπ' τοὺς μυῶνες τοῦ Γερμανοῦ. Τὸ πρόσωπό του, καθὼς προχωρεῖ, σὲ συνάντησι τοῦ Ζανούρ, δὲν ἔχει καμμιά ἔκφρασι ἀγωνίας ἢ θυμοῦ. Εἶναι ἤρεμο, ἀτάραχο, γεμάτο αὐτοπεποίθησι.

Τώρα ἡ ἀπόστασι πού τοὺς χωρίζει λιγοστεύει ὀλοένα.

Ὁ Ζανούρ περνώντας πλάι ἀπὸ ἓνα δέντρο κοντοστέκεται. Στὸ βαρὺ τριγωνικὸ κρανίῳ του γεννιέται ἡ σκέψι καὶ τοῦ ἔχει νὰ κάνῃ κάτι ἐντυπωσιακό, κάτι πού ν' ἀποτελῆ, ἀπάντησι στὸ προηγούμενο κατόρθωμα τοῦ Τάργκα μὲ τὴ λεοπάρδαλι. Σφίγγει τὴν τεράστια γροθιά του, τινάζει τὸν ἀγκῶνα του πίσω καί, με-

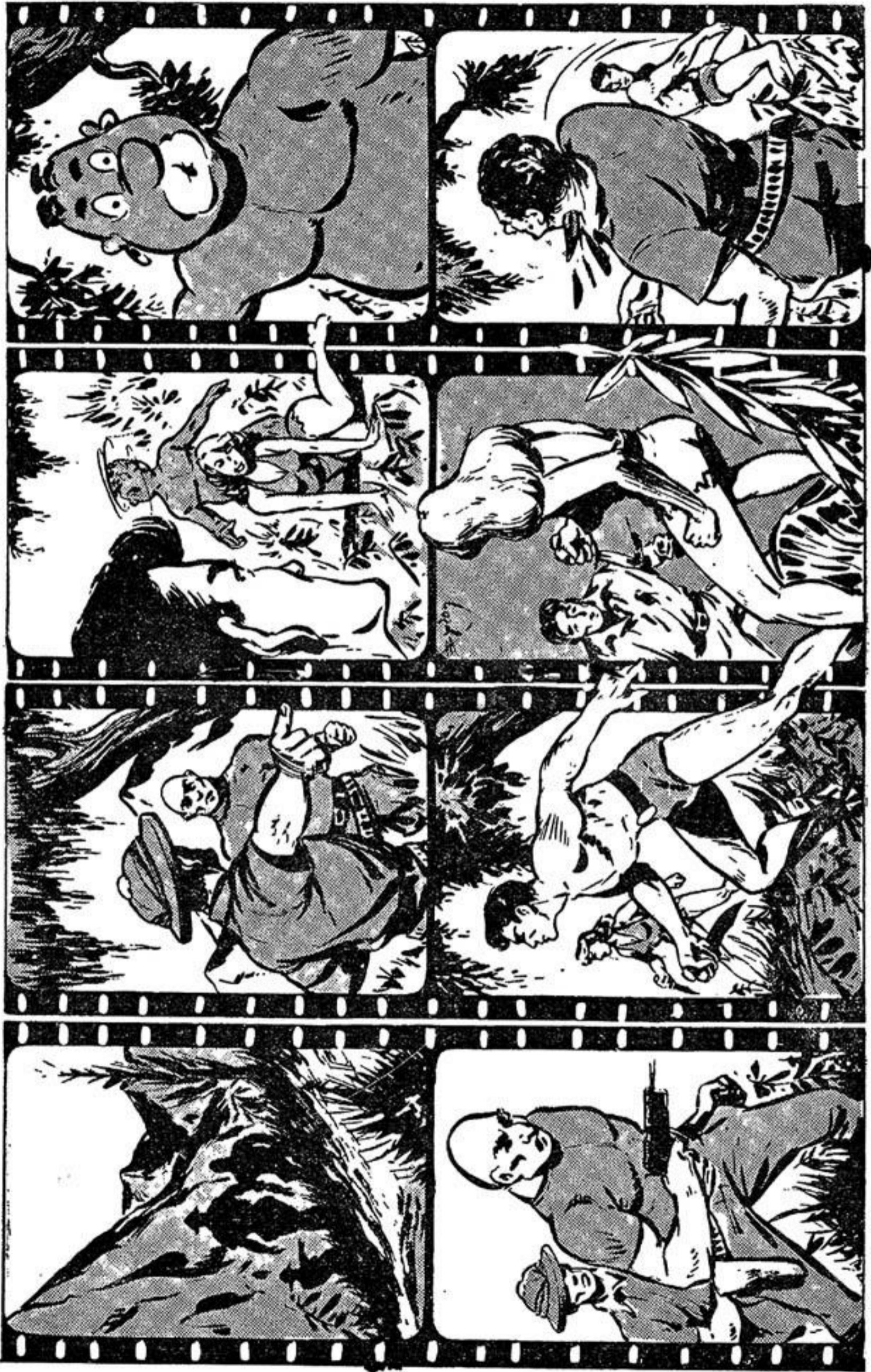
τά, τὸν ξαναφέρνει μπροστὰ μὲ ἀφάνταστη ὄρμη. Ἐνας δυνατὸς τριγμὸς ἀκούγεται. Τὸ δέντρο, καθὼς τὸ χτυπάει ἡ γροθιά τοῦ Ζανούρ, συγκλονίζεται σὰ νὰ τὸ χτύπησε τσεκούρι ξυλοκόπου. Ὁ κορμὸς του γέρνει ἀπότομα, τσακίζεται στὰ δυὸ καὶ σωριάζεται μὲ πάταγο στὴ γῆ.

Ὁ Γερμανὸς σκουπίζει τὴ γροθιά του μὲ τὴ χούφτα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του. Ἐνα δευτερόλεπτο πιὸ ἀργά, οἱ δυὸ γίγαντες ἔχουν συμπλακῆ. Ἡ πάλη τους εἶναι πρωτοφανῆς σὲ δυναμικότητα καὶ ἀφάνταστη σὲ πείσμα! Πρῶτη ἡ φοβερὴ γροθιά τοῦ Ζανούρ, ἡ ἴδια γροθιά πού συνέτριψε τὸ δέντρο, ἐξακοντίζεται ἐναντίον τοῦ Τάργκα, ἀλλὰ τὸ Ἑλληνόπουλο τῆς φράζει τὸ δρόμο μὲ τὴ δική του γροθιά! Ἡ σύγκρουσις εἶναι τρομερὴ κι' οἱ δυὸ ἀντίπαλοι δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν μιὰ κραυγὴ πόνου, πού ξεχυλίζει ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους.

Ἀλλὰ ὁ Τάργκα δὲν χάνει πιά καιρό.

Γίνεται σωστὸς σίφουνας καὶ ξεχνύνεται στὸν ἀντίπαλό του μὲ τὴν κυκλικὴ κίνησι τοῦ ἀνεμοστοόβιλου. Πηδάει ψηλὰ μὲ τὰ δυὸ πόδια λυγισμένα καὶ τὰ τεντώνει ἀπότομα, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού βρίσκεται στὸν ἀέρα. Οἱ δυὸ πατούσες του ἐνωμένες χτυπᾶνε δυνατὰ τὸ θωρακισμένο στήθος τοῦ Ζανούρ, μὲ μιὰν ἀπερίγραπτη δύναμι καὶ τὸν ρί-

Και ο Τάργκα, το άτρομυτο Έλληνόπουλο, με τη βοήθεια της Μαλόα άοχίζει την επίθεση εναντίον του φοβερού κτηνωθρώπου Ζαν ούρ και τών

έγκληματιών που τόν βοηθάνε στο φρικαλέο έργο του... 'Η σύγκρουσι είναι τρομακτική και οι φάσεις της γοργές και άπείραπτες!

χνουν ανάσκελα. 'Ο Τάργκα πέφτει κι' αὐτὸς στὴ γῆ, ἀλλὰ ἀμέσως τινάζεται σὰν λαστιχένιο τόπι καὶ πηδάει γιὰ δεύτερη φορά ἀπάνω στὸν ἀντίπαλό του. 'Ο Γερμανὸς δὲν ἔχει προλάβει νὰ σηκωθῆ κι' ἔτσι, καθὼς εἶναι ανάσκελα δέχεται ὅλο τὸ βάρος τοῦ Τάργκα ἀπάνω στὸ χτυπημένο στήθος του! Αὐτὸ τὸ δεύτερο ἀπανωτὸ πλήγμα κάνει τὸν θώρακά του νὰ τρίξη ἀπαίσια. Μιὰ γουλιὰ αἵματος ἀνεβαίνει ὡς τὰ χεῖλια του! Μουγκρίζοντας σὰν πληγωμένη τίγρις ὁ Ζανούρ, φέρνει τὶς δυὸ γροθιὲς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του κι' ἔπειτα τὶς ἐξακοντίζει μὲ λύσσα, νὰ χτυπήσουν τὸν ἀντίπαλό του στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ! Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Τάργκα χάνει τὸν κόσμο, μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ θολούρα. 'Η ἀναπνοή του κόβεται καὶ ζαλισμένος κυλιέται κι' αὐτὸς ανάσκελα.

Γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀκίνητοῦν κι' ἡ σιγή, ποὺ ἀπλώνεται γύρω, γεμίζει ἀπὸ τὶς βαρεῖες λαχανιασμένες ἀνάσες τους.

Πρῶτο συνέρχεται τὸ ἀτρόμητο 'Ελληνόπουλο.

'Ανασηκώνεται στὰ πόδια του, παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καί, καθὼς βλέπει τὸν Ζανούρ ν' ἀναστηλώνεται κι' αὐτὸς ἀπέναντί του, ἐτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ καὶ πάλι ἀπάνω του. Μὰ ὁ κτηνάνθρωπος βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. 'Απὸ τὸ στόμα του ἐξακολουθεῖ νὰ βγαίνει τὸ αἷμα σὲ πυκνὲς γουλιές. Τὸ θωρακισμένο στήθος του δὲν στά-

θηκε ἱκανὸ ν' ἀντέξῃ στὰ φοβερὰ χτυπήματα τοῦ Τάργκα. 'Ο ὀργανισμὸς του ἔχει ἀνάγκη ν' ἀνασυγκροτηθῆ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴ φοβερὴ αὐτὴ πάλη. Καὶ ὁ τρομερὸς Ζανούρ γιὰ πρώτη φορά ὑποχωρεῖ μπροστὰ σὲ ἀντίπαλο! 'Αποτραβιέται γοργὰ πρὸς τὸ πυκνοφυτεμένο κομμάτι τῆς γῆς, ποὺ βρίσκεται δεξιά τους καὶ χάνεται μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι.

'Αλλὰ τὸ ἀτρόμητο 'Ελληνόπουλο δὲν θέλει νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ξεφύγῃ.

'Ορμάει στὰ ἴχνη του σὰν ἀνεμοστρόβιλος. Παραμερίζει μὲ τὰ χέρια του τ' ἀγριόχορτα καὶ προχωρεῖ, κυττάζοντας ἄγρυπνα δεξιά κι' ἀριστερά.

Σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ φυτρώνουν κάκτοι πυκνοί, γεμάτοι ἀγκάθια καὶ σχηματίζουν ἓνα φυσικὸ ἐμπόδιο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ περάσῃ κανεὶς, ἂν δὲν ἔχει μαχαίρι, γιὰ νὰ κλαδέψῃ τ' ἄγρια φυτά. 'Ο Τάργκα δὲν χάνει καιρὸ. 'Αποτραβιέται λίγα μέτρα, παίρνει φόρα κι' ἔπειτα πραγματοποιεῖ ἓνα θαυμάσιο ἄλμα, ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν ὅλοι οἱ πρωταθληταὶ τοῦ κόσμου. Τὸ λαστιχένιο κορμί του τινάζεται ψηλά, σὰ ν' ἀπέκτησε ξαφνικὰ φτερά, διαγράφει ἓνα ἡμικύκλιο πάνω ἀπ' τὸ φράγμα τῶν κάκτων, ποὺ φτάνει τὰ τρία μέτρα καὶ πέφτει ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρά.

'Εκεῖ, ὅμως, τὸν περιμένει μιὰ τρομερὴ ὑποδοχὴ.

'Ο Ζανούρ μ' ἐπιτηδειότητα καὶ γρηγοράδα πετάει ἔ-

α τεράστιο δίχτυ, φτιαγμέ-
ο με χοντρά σχοινιά. Είναι
π' αυτά τὰ δίχτυα, που χρη-
σιμοποιούν οί κυνηγοί αγρίων
ηρίων για να παγιδεύουν λε-
ντάρια και τίγρεις. 'Ο Ζα-
νὺρ ἀποδεικνύεται ἄσσοσ σ'
ὕτῃ τῇ δουλειά. Τὸ τεράστιο
ίχτυ του στριφογυρίζει ἀ-
λωμένο στὸν ἄέρα κι' ἔπει-
α παίρνει τὸ σχῆμα μιᾶς τε-
άστιας καμπάνας. 'Ο Τάρ-
κα, ὑπερπηδώντας τὸ φρά-
μα τῶν κάκτων, πέφτει μέ-
α σ' αὐτὴ τὴν «καμπάνα»,
υλίγεται στὰ δίχτυα καὶ κα-
ρακυλάει στὴ γῆ δεσμευμέ-
ος, ἀνίκανος ν' ἀπελευθερω-
ῆ!

Τὴν ἴδια στιγμή τρεῖς ἀπὸ
οὺς ἀκολουθοῦσ τοῦ Ζανούρ
ροβάλλουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ
έντρα, κουβαλῶντας μαζί
οὺς αἰχμάλωτη τῆ...Μαλόα!

"Ἐνας καγχασμὸς τραντά-
ει τὰ στήθεια τοῦ κτηναν-
ρώπου.

'Η βαρειὰ φωνὴ του ἀκού-
εται νὰ διατάζῃ τοὺς συν-
ρόφους του:

— Φέρτε τὴν ἐδῶ αὐτὴν!
Ἴναι ἐκείνη ποὺ μοῦ χτύπη-
ε τὸ χέρι με τὴν πέτρα!

Τὸ ὄμορφο κορίτσι τῆς
οὐγκλας φτάνει με βάνουσεσ
πρωξιές ὡσ τὸν Γερμανὸ
τηνάνθρωπο. Αὐτὸς τὴν κυτ-
άζει με ἀφάνταστο μῖσοσ.
Ἐπειτα, σηκώνοντας τὸ χον-
ρὸ χέρι του, τὴ χτυπάει κα-
ὰ πρόσωπο, με πρωτοφανῆ
γριότητα. 'Η Μαλόα συγ-
λονίζεται σὰν φύλλο, ποὺ τὸ
υνεπαίρνει ὁ ἄγριος βορηᾶς.
λέφτει στὰ γόνατα. 'Ο κτη-
άνθρωποσ στέκεται μπροστά
ησ με τὰ χέρια σταυρωμένα

στὸ στήθοσ καὶ γρυλλίζει
κυττάζοντας τὸν Τάργκα, ποὺ
σπαρταράει σὰν δελφίνι πια-
σμένο στὰ δίχτυα:

— Παραδίδεσαι, σκύλε, ἢ
νὰ τὴν λυώσω κάτω ἀπ' τὴ
μπόττα μου;

'Η ψυχὴ τοῦ ἀτρόμητου
'Ελληνόπουλου γεμίζει ἀγω-
νία.

Ξέρει πὼσ ὁ τρομερὸσ ἀντί-
παλόσ του δὲν θὰ διστάσῃ νὰ
ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλή του.

Δὲν δίνει καμμιάν ἀπάντη-
σι στὰ λόγια τοῦ Γερμανοῦ.
Παύει, ὅμωσ, τὸν ἀγῶνα του
νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χοντρά δί-
χτυα, σημάδι πὼσ ὑποτάσσε-
ται στὴ βούλησι τῆς Μοίρας.

Μιὰ ἀστραπὴ θριάμβου
σπιθίζει στὰ καταγάλανα μά-
τια τοῦ Ζανούρ.

— Δέστε τον, δέστε τον, γιὰ
καλά, τὸν φίλο καὶ δρόμο γιὰ
τὸ στρατόπεδο!, λέει στοὺς
δικούσ του. Προσέχτε τον μὴ
σᾶσ ξεφύγῃ, γιὰτὶ εἶναι ἐπι-
κίνδυνος! Τὸ κορίτσι ἀφήστε
το. Δὲν μᾶσ χρειάζεται πιά.
"Ἄσ μείνη κάτι νὰ φάῃ καὶ
καμμιά τίγρις...

ΚΕΦ. 5. "Ὅπου ὁ Τάργκα διαπι-
στῶνει πὼσ στὴν καρδιὰ
τῆς Ζούγκλασ ἐτοιμάζε-
ται ἡ καταστροφὴ τῆς
ἀνθρωπότητοσ!

Η νύχτα ἔχει πιά ξαπλωθῆ
κατασκότεινη πάνω στὴ
ζούγκλα, ὅταν ἡ συνοδεία
φτάνει σ' ἕνα μεγάλο ξέφωτο,
στὴν καρδιὰ ἀκριβῶσ τοῦ δά-
σοσ.

'Ἐκεῖ, ὁ Τάργκα βλέπει
κάτι ποὺ τοῦ κάνει ζωηρὴ ἐκ-
πληξι.

Μιὰ ὀλόκληρη πολιτεία ἔ-

χει φυτρώσει, σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια περιοχή, ποὺ ὡς τότε δὲν τὴν εἶχε δῆ ἀνθρώπου μάτι καὶ δὲν τὴν εἶχαν πατήσει παρὰ μόνον τὰ πόδια τῶν ἀγριμιῶν!

Τεράστια ὑπόστεγα εἶναι χτισμένα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Κάποια μηχανὴ δουλεύει κάπου μὲ μονότονο βόμβο καὶ δίνει σ' ὅλα τὰ κτίρια ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ὁ Τάργκα κυττάζει γύρω του κατάπληκτος. Στὴν πρόσοψι κάθε ξυλόσπιτου ὑπάρχει καὶ μιὰ ταμπέλλα, γραμμένη μὲ γράμματα παράξενα. Τὸ Ἑλληνόπουλο σκαλίζει λίγο τὴ μνήμη του. Ναί! Τώρα τὰ θυμάται καθαρά, ὅπως τοῦ τὰ δίδαξε ὁ παπούς του. Αὐτὰ τὰ γράμματα εἶναι γερμανικά. Μιὰ ταμπέλλα γράφει: «Ἀποθήκη πυρομαχικῶν». Ἄλλη: «Αἶθουσα πειραμάτων». Ἄλλη, παρακάτω: «Χημικὰ ἐργαστήρια».

Ξαφνικὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο νοιώθει ἓνα ρίγος νὰ τοῦ διατρέχη τὴ ραχοκοκκαλιά, σὰν παγωμένο αὐλάκι. Σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ξυλόσπιτα ἔχει διαβάσει τὴν ἐπιγραφή: «Πειράματα χημικῶν ἀερίων». Καί, ἀκριβῶς δίπλα, βλέπει ἓνα χῶρο φτιαγμένο μὲ ψηλὰ ἀγκαθωτὰ συρματοπλέγματα. Ἐκεῖ-μέσα ὑπάρχουν ἑκατοντάδες ἰθαγενεῖς. Εἶναι αὐτοί, ποὺ σχηματίζουν τὴν πένθιμη συνοδεία καί, ποὺ χτυποῦσαν θρηνητικὰ τὰ τάμ-τάμ. Κάθονται ὅλοι σταυροπόδι. Γερμανοὶ μὲ κράνη καὶ αὐτόματα κόβουν βόλτες ἔξω ἀπ' τὰ συρματοπλέγμα-

τα καὶ τοὺς ἐπιτηροῦν. Καὶ πάνω σ' αὐτὰ τὰ συρματοπλέγματα ὑπάρχει ἡ σχετικὴ ταμπέλλα: «Ἐμψυχο ὑλικὸ γιὰ τὰ πειράματα τῶν χημικῶν ἀερίων».

Ὁ Τάργκα σφίγγει τὰ δόντια. Ὁ θυμὸς ἀνάβει στὰ μαῦρα μάτια του καὶ τὰ κάνει νὰ φαίνονται σὰν πυρωμένα κάρβουνα. Μαντεύει ποιά εἶναι ἡ τρομερὴ ἀλήθεια. Ὁ Ζανούρ, ὁ τρομερὸς Γερμανὸς ἔχει κατορθώσει νὰ φθάση ὡς τὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας, κουβαλῶντας μαζί του μὲ ἀεροπλάνο, ὅλα τ' ἀπαραίτητα μηχανήματα, γιὰ νὰ χτίσῃ ἓνα σωστὸ πολεμικὸ ἐργοστάσιο! Μαζί του ἔχει φανατισμένους ἐπιστήμονες καὶ στρατιῶτες. Τὸ πυκνὸ δάσος τοῦ προσφέρει τὴν ἀφθονὴ ξυλεία, τοῦ δίνει ἀμέτρητους καρπούς, νόστιμα ζαρκάδια κι' ἓνα σωρὸ ἀκόμα θρεπτικὲς τροφές. Ἀπ' τοὺς καταρράχτες ποὺ σχηματίζει ἐκεῖ κοντὰ ὁ μεγάλος ποταμός, παίρνει ὅση δύναμι τοῦ χρειάζεται, γιὰ τὴν παραγωγὴ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἔτσι, μέσα σὲ λίγες μέρες, ἐστὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας, μακριὰ ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἔχει ξεπεταχτῆ μιὰ σωστὴ σφηκοφωλιά, στὴν ὁποία γίνονται πειράματα, γιὰ τὴν ἀνακάλυψι νέων τρομερῶν ὄπλων καὶ γιὰ τὴν τελειοποίησι δηλητηριωδῶν χημικῶν ἀερίων, ποὺ θὰ ξεχυθοῦν μιὰ μέρα ἀπὸ δῶ, γιὰ νὰ ὑβθίσουν ὀλόκληρη τὴν ὑδρόγειο, στὴν ἀσφυξία καὶ στὸ θάνατο!

Μιά τρομερή λύσσα κυριεύει τὴν ψυχὴ τοῦ Τάργκα.

Ξαφνικὰ βλέπει τὴν πόρτα τῆς «Αἴθουσας τῶν Πειραμάτων» ν' ἀνοίγη. Ἕνας ψηλόλιγνος Γερμανός, μὲ λευκὴ μπλούζα, χρυσᾶ γυαλιὰ καὶ παγωμένη ἔκφρασι βγαίνει.

— Ἡρθες, Ζανούρ; ρωτᾷ τὸν κτηνάνθρωπο μὲ φωνὴ πού βγαίνει ἀπὸ τῆ μύτη.

— Ναί, Ἄλμπερτ! Κουράστηκα, ἀλλὰ ὁ περίπατός μου δὲν πῆγε χαμένος. Ὅπως βλέπεις σοῦ ἔφερα ἀρκετὸ «πρᾶμα», γιὰ νὰ κάνης τὰ πειράματά σου!

Δείχνει μὲ μιὰ πλατειὰ κίνησι τοὺς δυστυχισμένους ἰθαγενεῖς πού βρίσκονται στὰ συρματοπλέγματα, καὶ προσθέτει:

— Ὡσπου νὰ σοῦ «τελειώσουν» αὐτοί, θὰ σοῦ φέρω κι' ἄλλους! Μὴ φοβάσαι, δὲν θὰ μᾶς λείψουν! Ἡ Ἀφρικὴ ἔχει πολλὰ τέτοια σκουλήκια.

— Καλά, Ζανούρ!, κάνει μὲ τὴ γκρινιάρικη φωνή του ὁ ἄλλος. Πές νὰ μοῦ στείλουν ἀπόψε πέντε. Θέλω νὰ δοκιμάσω πάνω τους μιὰ νέα σύνθεσι ἀερίου, πού πρέπει νὰ φέρνῃ τὸ θάνατο μέσα σὲ μισὸ δευτερόλεπτο. Δὲν πιστεύω, ν' ἀντέξουν περισσότερο!

Ὁ κτηνάνθρωπος γελάει μ' εὐχαρίστησι.

— Τὸ πέτυχες αὐτό; γρυλλίζει. Μπράβο, Ἄλμπερτ! Τώρα θέλω νὰ μοῦ βρῆς ἕναν ἄλλο θάνατο, ἀργὸ καὶ βασανιστικό, πού τὸν προορίζω γιὰ...

Σωπᾷνε ἀπότομα καὶ

κυττάζει λοξὰ τὸν Τάργκα. Ὁ Γερμανός μὲ τὴ μπλούζα καταλαβαίνει. Στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο.

— Ἐδῶ, στὸ ποτάμι, εἶναι κάτι κροκόδειλοι, πού πεινᾶνε!, λέει ἀπότομα.

— Ὡς τὸ πρῶτ' ἔχει νὰ βροῦμε καμμιάν ἰδέα πιὸ καλή!, συμπληρώνει ὁ Ζανούρ. Πρὸς τὸ παρὸν σοῦ στέλνω πέντε ἀπ' αὐτὰ τὰ μαύρα σκουλήκια, γιὰ νὰ κάνης τὴ δουλειά σου!

Ἀκίνητος ὁ Τάργκα παρακολουθεῖ τὸ φοβερὸ θέαμα.

Εἶναι δεμένος πισθάγκωνα στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου καὶ τὸ σκοινί, σφιγμένῳ δυνατὰ, τοῦ πριονίζει τὶς σάρκες καὶ τὸν κάνει νὰ μορφάζῃ ἀπὸ τοὺς πόνους.

Τριγύρω, στὶς ἀτέλειωτες φυλωσσιές τῶν ἄπειρων δέντρων, πού ζώνουν αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ στρατόπεδο, ἔχουν συγκεντρωθῆ χιλιάδες μαϊμούδες. Κουλουριασμένες μέσα στὰ κλαδιά, κυτᾶνε μὲ τὰ ἔκπληκτα ματάκια τους αὐτὸ τὸ ἀσυνήθιστο θέαμα: Τοὺς κάνουν ἐντύπωσι τὰ λαμπρὰ φῶτα, πού ἦρθαν, ξαφνικά, νὰ τοὺς ἀναταράξουν τὴ ζωὴ, ἐκεῖ-μέσα στὴν ἀπάτητη καρδιὰ τοῦ παρθένου δάσους! Τὰ κυτᾶνε καὶ φλυαροῦν μεταξύ των, βγάζουν ἕνα σωρὸ γοερὲς κραυγὲς καὶ λαρυγγισμοὺς καὶ δημιουργοῦν ἔτσι ἕνα σωστὸ πανδαιμόνιο, πού σκεπάζει κάθε ἄλλο θόρυβο τῆς ζούγκλας. Κι' ὅμως, μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο, τὸ ἐξησκισμένον αὐτὸ τῶν Τάρ-

γκά, ἀσπάζει ἓνα ἀπαλό, σιγανό, ἀλλὰ μελωδικό σφύριγμα.

Ἴσιναι τὸ συνθηματικὸ σφύριγμα τῆς Μαλόα!

Ὁ Τάργκα θὰ μπορούσε νὰ τὸ ξεχωρίσῃ ἀνάμεσα σὲ χίλια ἄλλα!

Ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι του. Τὸ βλέμμα του ὀξὺ καὶ διαπεραστικό, σὰν τοῦ γερακιοῦ, ὑθίζεται στὸ σκοτάδι τῶν φυλλωμάτων καὶ φθάνει ὡς τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς Μαλόα, ποὺ διακρίνονται μόλις, μιᾶ ἰδέα.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο χαμογελάει.

Τὸ τολμηρὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ.

Σκαρφαλωμένη στὰ δέντρα, πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ἔχει φτάσει ὡς ἐκεῖ καί, τώρα, τὸν εἰδοποιεῖ μὲ τὸ συνθηματικὸ σφύριγμά της.

Ὁ Τάργκα κυττάζει γύρω του. Δυὸ βήματα πιο πέρα στέκεται ὁ Ζανούρ σφίγγοντας στὸ χέρι τὸ τρομερὸ του μαστίγιο. Λίγο μακρύτερα τριγυρίζουν διάφοροι στρατιῶτες μὲ κράνη καὶ μὲ αὐτόματα ὄπλα.

Ἐνα βαθὺ αὐλάκι χαράζεται στὸ μέτωπο τοῦ Τάργκα. Τὸ βλέμμα του εἶναι σκοτεινὸ καὶ τὸ πρόσωπό του συννεφιάζει. Κάποια σκέψι τὸν βασανίζει. Καί, ξαφνικά, κάνει κάτι παράξενο, ἔτσι δεμένος καθὼς εἶναι: μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ γυμνοῦ ποδιοῦ του πιάνει μιᾶ πέτρα καί, μ' ἐκ-

πληκτικὴ ἐπιτηδειότητα, τὴν πετάει ψηλά, πρὸς τὶς φυλλωσιές τῶν δέντρων ποὺ φιλοξενοῦν τὶς μαϊμούδες!

Ἡ πέτρα διαγράφει μιᾶ γοργή, τοξωτὴ τροχιά. Χτυπάει στὸ κεφάλι μιᾶ μαϊμού καὶ ξαναπέφτει στὴ γῆ.

Ὁ Τάργκα ξέρεي καλά τὶς συνήθειες αὐτῶν τῶν ζώων, καί, γι' αὐτό, δὲν παραξενεύεται μ' ἐκεῖνο, ποὺ ἐπακολουθεῖ: ἡ μαϊμού βγάζει μιᾶ παράξενη κραυγή, ποὺ τὴ συνοδεύουν πολλοὶ λαρυγγισμοὶ καὶ κωμικὲς χειρονομίες. Μοι-ἄζει σὰν νὰ διηγῆται στίς ἄλλες, ὅτι τὴν ἐχτύπησαν μὲ μιᾶ πέτρα στὸ κεφάλι! Ἐπειτα κόβει ἓναν καρπὸ ἀπ' αὐτοῦς ποὺ παράγει τὸ δέντρο καὶ τὸν πετάει μὲ θυμὸ στοὺς Γερμανοὺς ποὺ βρίσκονται ἀπὸ κάτω. Ἀμέσως σάμπως αὐτὸ νὰ ἦταν τὸ σύνθημα, οἱ χιλιάδες μαϊμούδες ἀρχίζουν νὰ κόβουν καρποὺς καὶ νὰ τοὺς πετᾶνε στοὺς ἀνθρώπους. Τὰ χέρια τοὺς κινοῦνται μὲ πρωτοφανῆ ταχύτητα. Τὸ περίεργο πετροβολητό, ἀρχίζει νὰ γίνεται σωστὸ χαλάζι ἀπὸ φρούτα! Οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες δὲν ξέρουν, πῶς νὰ προσταχτοῦν. Τὰ περίεργα αὐτὰ βλήματα τοὺς ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ! Αὐτὸ τοὺς νευριάζει. Σηκώνουν τ' αὐτόματα, τραβᾶνε τὶς σκανδάλες κι' ἀρχίζουν μιᾶ σωστὴ μάχη μὲ τὶς μαϊμούδες!

Τὰ πεισματάρικα ζῶα δὲν ὑποχωροῦν. Συνεχίζουν τὴν ἐπίθεσί τους μὲ τοὺς καρποὺς

καὶ οἱ Γερμανοὶ στροβιλίζονται καὶ καταπιάνονται μαζί τους στὰ σοβαρά.

ΚΕΦ. 6. "Οπου ἡ Μαλόα ἐπιτίθεται καὶ ὁ Τάργκα βγάζει μερικὰ «δανεικὰ» ἀπὸ τὸν Ζανούρ!

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα λαστιχένιο σῶμα τινάζεται ἀπὸ τὶς φυλλωσιές τῶν δέντρων! Εἶναι μυῶδες κι' εὐκίνητο, σὰν τὸ σῶμα τοῦ πάνθηρα, μόνον ποὺ στὸ κεφάλι του ἀνεμίζονται κύματα χρυσῶν μαλλιῶν καὶ στὸ χέρι του κρατάει σφιχτὰ ἓνα κοφτερὸ μαχαίρι! Ἡ Μαλόα ἐπωφελεῖται, ἀπὸ τὴν εὐκαιρία ποὺ τῆς δημιούργησε ὁ Τάργκα, γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ!

Οἱ στρατιῶτες ἀπησχολημένοι στὴ μάχη τους μὲ τὶς μαϊμούδες δὲν τὴν προσέχουν.

Ὁ Ζανούρ τὴ βλέπει τὴν τελευταία στιγμή. Στὴν ἀρχὴ νομίζει πὼς κάποια τολμηρὴ καὶ πεινασμένη λεοπάρδαλις ἔφτασε ὡς τὸ στρατόπεδο καὶ πέφτει γιὰ νὰ τὸν σχίσῃ μὲ τὰ νύχια τῆς. Ἀμέσως, ὅμως, ἀναγνωρίζει τὸ ἀδάμαστο κορίτσι τῆς ζούγκλας. Πιπιλίζει μὲ λύσσα μιὰ βαρειὰ βλαστήμια καὶ πηδάει δεξιὰ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα! Τὴν ἴδια στιγμή τὸ κορμὶ τῆς Μαλόα, σὰν βολίδα, σκίζει τὸν ἀέρα πλάγια ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω. Τὸ χέρι τῆς ὑψώνεται καὶ ξαναπέφτει μὲ δύναμι. Ἡ αἰχμὴ τοῦ μαχαίριου τῆς δὲν προφταίνει νὰ βρῇ παρὰ μόνον τὸ χοντρὸ μπράτσο τοῦ Ζανούρ καὶ τοῦ ἀνοίγει μιὰ βαθειά,

κάθετη πληγὴ, μουδιάζοντάς το ὀλόκληρο. Τὸ μαστίγιό τοῦ ξεφεύγει καὶ κυλιέται στὸ χῶμα.

Ἐνα οὐρλιασμα, σὰν πληγωμένου λεονταριου, σκίζει τὸ λαρύγγι τοῦ κτηνανθρώπου.

Ἐποχωρεῖ δυό-τρία βήματα, σφίγγοντας τὴν πληγὴ μὲ τὴ χούφτα τοῦ ἄλλου χεριου του. Τὸ αἷμα τρέχει ἀφθονο καὶ στάζει ἀπ' τὰ δάχτυλά του στὴ γῆ.

Ἡ Μαλόα πέφτει χάμω, ἀλλ' ἀμέσως ἀναπηδάει μ' ἐλαστικότητα, ποὺ θὰ τὴν ζήλευε καὶ μιὰ νεαρὴ τίγρις. Κάνει μιὰ γοργὴ κίνησι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τάργκα καὶ τὸ μαχαίρι τῆς ἀστράφτει, καθὼς ἀνεβοκατεβαίνει δυὸ φορές, κόβοντας σὰν ξυράφι τὰ σχοινιά, ποὺ κρατοῦν δέσμιο τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Τάργκα δὲν χάνει καιρό. Τεντώνει τοὺς μυῶνες του, γιὰ νὰ ξεμουδιασούν κι' ἀμέσως πηδάει μπροστά. Οἱ κινήσεις του εἶναι τόσο γρήγορες, ὥστε δὲν προφταίνει νὰ τὶς παρακολουθήσῃ τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου. Σκύβει, ἀρπάζει ἀπὸ χάμω τὸ μαστίγιό τοῦ Ζανούρ, τὸ σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸ κατεβάζει μὲ τρομερὴ δύναμι. Γύρω τους γίνεται ἓνα σωστὸ πανδαιμόνιο. Κακαρίζουν τ' αὐτόματα τῶν Γερμανῶν καὶ φωνάζουν ἀδιάκοπα χιλιάδες μαϊμούδες. Ὡστόσο τὸ σφύριγμα τοῦ μαστιγίου ἀκούγεται ἀνατριχιαστικό. Σκίζει τὸν ἀέρα καὶ πλαταγίζει καθὼς πέφτει στὴ ράχη τοῦ Ζανούρ, σκίζοντάς

την σὲ βάθος δυὸ δαχτύλων! Καινούργια βρύση αἵματος ἀνοίγει ἐδῶ. Ὁ παντοδύναμος κτηνάνθρωπος, πού μὲ μιὰ γροθιά γκρεμίζει δέντρο, κλονίζεται! Τὰ πρωῖνὰ τρομακτικὰ χτυπήματα τοῦ Τάργκα καί, τώρα, ἡ μαχαιριά τῆς Μαλόα καὶ τὸ τρομερὸ μαστίγωμα, τοῦ κόβουν τὴν ψυχὴ. Καί, καθὼς τὸ μαστίγιο πέφτει ἀπάνω του γιὰ δεύτερη καὶ τρίτη φορά, ὁ Ζανούρ φωνάζει σπαραχτικά:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Ἡ κραυγὴ του περνάει πάνω ἀπ' τὸν κρότο τῶν πυροβολισμῶν κι' ἀπ' τοὺς λαρυγισμοὺς τῶν χιλιάδων μαϊμού-

Τὸ δέντρο τρίζει κάτω ἀπ' τὴ γροθιά τοῦ Ζανούρ καὶ σπάει στὰ δύο

δων καὶ φτάνει στ' αὐτιά τῶν στρατιωτῶν του. Αὐτοὶ γυρίζουν κατάπληκτοι, ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν. Ἀλλὰ ὁ Τάργκα χύνεται σὰν ἀνεμοστρόβιλος. Ἀρπάζει τὴ Μαλόα καὶ μὲ μιὰ γοργὴ ἀναρρίχησι, χάνεται στὰ πιὸ ψηλὰ κλαδιὰ τῶν πανύψηλων δέντρων. Οἱ Γερμανοὶ τρέχουν κοντά. Στέκονται στὴ ρίζα καὶ σηκώνουν πρὸς τ' ἀπάνω τὶς κάννες τῶν ὄπλων τους. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ γίνεται κάτι τὸ ἐκπληκτικό. Κρατώντας τὴ Μαλόα στ' ἀριστερὸ του χέρι καὶ τὴν ἄκρη ἑνὸς χορτόσκοινου μὲ τὸ δεξί, ὁ Τάργκα ἐκσφενδονίζεται ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα, κάνει μιὰ γρήγορη σπαθάτη τροχιά πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν κατάπληκτων ἀντιπάλων του καὶ πέφτει σὰν βόμβα στὸ ὑπόστεγο, πού χρησιμεύει γιὰ θάλαμος πειραμάτων! Μὲ μιὰ φοβερὴ κλωτσιὰ ἀνοίγει διάπλατα τὴν πόρτα καὶ ὀρμάει μέσα σὰν ξεφρενιασμένος βορριάς. Ἡ Μαλόα τρέχει ξοπίσω του.

Ὁ Γερμανὸς μὲ τὴν ἄσπρη μπλούζα ἐκτελεῖ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τ' ἀνομολόγητα πειράματά του. Μέσα σὲ μιὰ πελώρια γυάλα, πού μοιάζει μὲ καμπάνα, ἔχει βάλει τοὺς πέντε δυστυχισμένους ἰθαγενεῖς κι' ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξη μιὰ βαλβίδα, γιὰ νὰ τοὺς διοχετεύσῃ τὸ δηλητηριώδες ἀέριο.

Ἕνας βοηθὸς του κρατᾷ χρονόμετρο, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ σὲ πόσα δευτερόλεπτα θὰ κεραυνοβοληθοῦν οἱ πέντε ἀ-

Τὸ πουλὶ χτυπιέται συγχρόνως ἀπ' τὸ μικρὸ βέλος καὶ τὴ σφαίρα!

θῶες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις!

Ὁ Τάργκα πέφτει ἀπάνω στὸν ἀπαίσιο ἐπιστήμονα σὰν βολίδα. Ἡ γροθιά του τὸν σφυροκοπεῖ ἀλύπητα. Ὁ Γερμανὸς πέφτει μὲ τὸ κρανίο του κομματιασμένο!

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Μαλόα καρφώνει τὸ μαχαίρι της στὸ λαιμὸ τοῦ βοηθοῦ του.

Οἱ ἄλλοι, ὅσοι βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή μέσα στὸ μεγάλο ξυλόσπιτο, γεμίζουν τρόμο ἀπ' τὴν, ξαφνικὴ ἐπίθεσι. Πρῶτη τους σκέψι εἶναι νὰ ξεφύγουν τρέχοντας ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους, ἀλλὰ ὁ Τάργκα τοὺς καταδιώκει ἀδυσώπητα.

Ταυτόχρονα, ὅμως, στὴν

εἴσοδο κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους μερικὰ αὐτόματα ὄπλα.

Εἶναι οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες ποὺ ἔχουν συνέλθει ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους καὶ τρέχουν νὰ ἐξοντώσουν τὸν δαιμονισμένο ἐπιδρομέα.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο κοντοστεκεται μιὰ στιγμή. Κυττάζει γύρω του καὶ τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει σὲ γρήγορες, λαχανιασμένες ἀναπνοές.

Δίπλα του καίνε ἀδιάκοπα μερικὰ δαδιά. Οἱ φλόγες τους χρησιμεύουν γιὰ τὰ τρομερὰ πειράματα τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ζανούρ. Ὁ Τάργκα ἀρπάζει ἓνα ἀπ' ὅλα καὰ τὸ πετάει μὲ λύσσα σ' ἓνα μεγάλο σω-

ρὸ ἀπὸ ξυλομπάμπακο, πού
βρίσκεται πλάϊ στήν εἴσοδο.

Ἡ εὐφλεκτὴ ὕλη φουντώνει
ἀμέσως καὶ πετάει μιὰ πελώ-
ρια λάμψη.

Οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες ὑ-
ποχωροῦν ἔντρομοι καὶ μισο-
τυφλωμένοι.

Ὁ Τάργκα μὲ μιὰ γροθιά
τσακίζει τὴν πελώρια γυάλα,
ἀπελευθερώνοντας τοὺς μελ-
λοθανάτους ἰθαγενεῖς. Ἐπει-
τα ἀρπάζει τὴ Μαλόα ἀπ' τὸ
χέρι καὶ ρίχνονται τρέχοντας
πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἐκεῖ ὅμως,
ἀναγκάζεται νὰ σταθῆ ἀπό-
τομα. Ἀπέναντι ἀκριβῶς
στὴ στέγη τοῦ ξυλόσπιτου μὲ
τὰ πυρομαχικά, βρίσκονται
δέκα ἄλλοι στρατιῶτες. Οἱ δέ-
κα κάννες τῶν αὐτομάτων,
σὰν δέκα σκοτεινὰ καὶ θυμω-
μένα μάτια, τοὺς κυττᾶνε ἀ-
μείλικτα.

— Ἄλτ! Στὸν τόπο!,
βρυχᾶται ἓνας ἀπ' τοὺς Γερ-
μανοὺς.

ΚΕΦ. 7. Ὅπου ὁ Ἀτσιδάς σφε-
τερίζεται τὸ σπίτι μι-
ᾶς... χελώνας καὶ ἀνα-
καλύπτει μερικὰ δῦσπε-
πτα... φραγκόσουκα!

Α φήσαμε τὸν Ἀτσιδά αἰχ-
μάλωτο στὰ χέρια τῶν
ἀνθρώπων τοῦ Ζανούρ. Και-
ρὸς εἶναι νὰ τὸν ξαναβροῦμε.
ἔτσι καθὼς προχωρεῖ μαζί μὲ
τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς, τὸ δρό-
μο πρὸς τὸ φρικαλέο στρατό-
πεδο τῶν πειραμάτων. Τὸ
πρόσωπό του ἔχει πάρει μιὰ
ἔκφρασι κωμικῆς ἀπελπισίας.
Ὁ χαλκᾶς τῆς μύτης του κου-
νιέται πέρα-δῶθε, σὰν ἐκκρε-
μὲς καὶ οἱ πελώριες πατου-
σες του χτυποῦν μὲ ἀπόγνω-

σι τὸ χῶμα! Ἡ πείνα τοῦ
θερίζει τὸ στομάχι κι' ἡ ἀ-
πελπισία του, ὅσο πάει καὶ
μεγαλώνει, ὅταν σκέπτεται
πῶς εἶχε σκοτώσει τόσα που-
λιὰ κι' ἀντὶ νὰ τὰ καταβρο-
χθίσῃ ἐπὶ τόπου, τὰ ἔδενε
στὸ μακρὸ χορτόσκοινο, ἐτοι-
μάζοντας ἔτσι γεῦμα στὸν
πάνθηρα.

Τὸ μυαλό του δὲν τὸ ἀπα-
σχολεῖ ἡ τραγικὴ του μοῖρα
στὰ χέρια τοῦ Ζανούρ. Μόνο
τὴν πείνα του σκέφτεται.

— Πάνθηρος, παλιόσκυ-
λος..., μουρμουρίζει κάθε τό-
σο, φάει-φάει ντικὸς μου π.νυ-
λῖς, ἀφήσει νηστικὸ ἐμένα,
πετάνει ἐμένα!

Πρὸς τὸ βράδυ, ὅταν βρί-
σκεται κλεισμένος μέσα στ'
ἀγκαθωτὰ συρματοπλέγμα-
τα, μὲ τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς,
ἀρχίζει νὰ περιφέρεται, μὲ
μιὰ σκέψι στὸ μυαλό: πῶς
θὰ ξεφύγῃ ἀπ' τοὺς φρου-
ροὺς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φάῃ
κάτι. Μουρμουρίζει ὀλοένα:

— Ἐγκὼ ἔκει πείνα. Ἐγ-
κὼ πετάνει ἐμένα πείνας!

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του
γουρλώνουν. Σὲ μιὰ γωνιά,
στὴν ἄκρη τῶν συρματοπλεγ-
μάτων, βλέπει τὸ καύκαλο μι-
ᾶς πελώριας χελώνας. Εἶναι
τελείως ἄδεια, γιὰ τὴ χελώ-
να τὴν ἔχουν μαγειρέψῃ καὶ
τὴν ἔχουν φάει οἱ ἄνθρωποι
τοῦ στρατοπέδου. Μιὰ ξαφνικὴ
ιδέα φωτίζει τὸ πρόσωπο τοῦ
Ἀτσιδά. Ἀστράφτουν τὰ μά-
τια του κι' ἓνα χαμόγελο ζω-
γραφίζεται στὰ χεῖλια του.
Ἀρπάζει τὸν χαλκᾶ τῆς μύ-
της του καὶ τὸν γλείφει κα-
τευχαριστημένος.

— 'Ατσίντα γίνη...χελώνος, μουρμουρίζει. 'Ατσίντα φύγη-φύγη χελώνος!

Χωρίς να χάση καιρό, χώνεται κάτω από το πελώριο καύκαλο τῆς χελώνας. Κρύβεται ἔτσι ὀλόκληρος, ἀφήνει ἐλεύθερα μόνο τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του κι' ἀρχίζει νὰ μπουσουλάη σιγά-σιγά, κάτω ἀπὸ τὸ συρματοπλέγμα! Τὸ σκοτάδι τὸν διευκολύνει. 'Ο Γερμανὸς σκοπὸς ποὺ βολτάρει σοβαρὸς, μὲ τ' ὄπλο ἐπ' ὤμου, βλέπει μέσα στὸ σκοτάδι τὴν πελώρια «χελώνα», ἀλλὰ δὲν τῆς δίνει σημασία. Τέτοιες χελώνες εἶναι συνηθισμένες στὴν καρδιά τῆς ζούγκλας. Τὴν ἀφήνει, λοιπὸν, νὰ προχωρήσῃ τὸν δρόμο της.

Καὶ ὁ 'Ατσίδας συνεχίζει νὰ μπουσουλάη. Σκοπὸς του, εἶναι νὰ χωθῆ στὸ πυκνοφυτεμένο μέρος τοῦ δάσους, ἀλλὰ καθὼς περνάει μπροστὰ ἀπὸ τὴν φωτισμένη ἀποθήκη τῶν πυρομαχικῶν, προκαλεῖ τὴν προσοχὴ ἑνὸς ἄλλου Γερμανοῦ στρατιώτη, ποὺ εἶν' ἐκεῖ φρουρός. 'Ο Γερμανὸς αὐτὸς βλέπει τὴν πελώρια χελώνα καὶ σκέφτεται πὼς θὰ ἦταν ἓνα πολὺ καλὸ γεῦμα. Τὴν πλησιάζει, λοιπὸν, γιὰ νὰ τὴν χτυπήσῃ στὸ κεφάλι. 'Ο 'Ατσίδας κοντοστέκεται. Μαντεύει τοὺς σκοπούς του καὶ μουρμουρίζει:

— 'Εσὺ τέλει φάει-φάει χελώνος, ἐγκὼ φύσα κάλαμο πετάνει-πετάνει ἔσένα!

Καὶ φέρνει γοργὰ τὸ φυσικό κάλαμο στὸ στόμα.

'Ο Γερμανός, καθὼς πλη-

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «'Υπερανθρώπου» καὶ τοῦ «Τάργκα» πρέπει νὰ εἶναι ἠθικοὶ καὶ ἐργατικοί, ἀνδροπρεπεῖς καὶ τίμιοι, καὶ νὰ ὑπερασπίζωνται τὸ Καλὸ καὶ τὸ Δίκαιο!

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «'Υπερανθρώπου» καὶ τοῦ «Τάργκα» πρέπει νὰ εἶναι ὑπόδειγμα στὴν κοινω-νία!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

σιάζει ἀνύποπτος, δέχεται καρφωτὸ στὸ λαιμὸ του τὸ βέλος καὶ πέφτει ξερὸς, χωρίς νὰ βγάλῃ ἄχνα! Μόνο τὰ μάτια του γουρλώνουν καὶ τὰ χέρια του ἀνοίγουν διάπλατα, σὲ μιὰ κίνησι ἀπελπισίας.

— 'Εσὺ ὄκι φάει χελώνος. Χελώνος φάει-φάει ἔσένα!, μουρμουρίζει ὁ 'Ατσίδας.

Κι' ἀρχίζει νὰ μπουσουλάη γρηγορώτερα.

Ξαφνικά, ὅμως, τὸ βλέμμα του πέφτει στὴ μεγάλη ἀποθήκη τῶν πυρομαχικῶν, ποὺ ἔμεινε τώρα χωρίς φρουρό. 'Απὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, διακρίνει σωροὺς ἀπὸ κάτι παράξενα πράγματα, ποὺ μοιάζουν πολὺ μὲ μικροσκοπικὰ «βαρελάκια».

'Ο 'Ατσίδας γλείφει γοητευμένος τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του.

— Φραγκόσουκος!, μουρ-

“Όσοι διαβάζουν
τὸν «Υπεράνθρω-
πο» καὶ τὸν «Τάρ-
γκα» ἔχουν καθή-
κον νὰ εἶναι ἀπὸ
τοὺς πρώτους στὴν
τάξι τους καὶ στὴν
κοινωνία καὶ νὰ δια-
πρέπουν σὲ ὑψηλὰ
καὶ ἠθικὰ ἔργα.
Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

μουρίζει μὲ γλύκα. Ἐκεῖ ἔ-
κει φραγκόσυκος, ἐγκὼ πάει
ἐμένα ἐκεῖ, ντώσει ἐμένα, φά-
ει-φάει ἐμένα φραγκόσυκος!

Χωρὶς ἄλλη σκέψι, στρίβει
πρὸς τὴν ἀποθήκη.

Παριστάνοντας πάντα τὴ
χελῶνα, μπαίνει μέσα. Ἀπλώ-
νει τὰ χέρια του, ἀρπάζει ὅ-
σα μπορεῖ ἀπ’ τὰ «φραγκό-
συκα» κι’ ἀπομακρύνεται γρή-
γορα-γρήγορα. Δὲν μπορεῖ
νὰ μαντέψῃ πῶς τὰ φραγκό-
συκά του εἶναι... χειροβομβί-
δες καὶ φέρνει ἓνα ἀπ’ αὐτὰ
στό... στόμα. Προσπαθεῖ τοῦ
κάκου νὰ τό...δαγκώσῃ. Δὲν
μπορεῖ καὶ τὸν πιάνει τὸ πει-
σμα του.

— Σκληρὸς φλοῦντες ἔ-
κει!, λέει μὲ θυμό. Ἐγκὼ
πεινάει, ἐγκὼ φάει-φάει!

Καὶ ἐπιμένει σώνει καὶ κα-
λὰ νὰ δαγκώσῃ τὴν...χειρο-
βομβίδα καὶ νὰ τὴν ξεφλου-
δίση. Τὰ μεγάλα δόντια του
μπλέκονται στὸ «ἄγκιστρο»
ποῦ συγκρατεῖ τὴν ἀσφάλεια

τῆς χειροβομβίδος καὶ τό...
τραβᾶνε μὲ δύναμι! Ἔτσι ἡ
χειροβομβίδα εἶναι ἔτοιμη νὰ
ἐκτραγῆ. Ὁ Ἀτσίδα δὲν κα-
ταλαβαίνει τίποτ’ ἀπ’ αὐτά.
Βλέπει, ὅμως, τώρα πιά, πῶς
τὸ «φραγκόσυκό» του εἶναι
...σιδερένιο, καὶ γεμίζει θυμὸ
καὶ ἀπελπισία.

— Ἐσύ, τοῦ λέει, εἶναι
σίντερος. Ἐγκὼ ὄχι τρώει σίν-
τερος, ἐγκὼ πετάξει-πετάξει
μακρὰ ἐσένα, ἐγκὼ βρῆ καρ-
πούτζι, ντώσει ἐμένα καρπού-
τζι, φάει-φάει ἐμένα, χορτά-
σει ἐμένα!

Μὲ μιὰ περιφρονητικὴ κί-
νησι πετάει τὴ χειροβομβίδα
κι’ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ
δάσος!

Τὸ ἐκρηκτικὸ μηχανήμα
διαγράφει μιὰ τροχιά στὸν
ἀέρα καὶ πέφτει ἀκριβῶς
στὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης μὲ
τὰ πυρομαχικά. Ἡ ἀσφάλειά
του εἶναι βγαλμένη ἀπ’ τὰ
δόντια τοῦ Ἀτσίδα καί, γι’
αὐτὸ σκάει ἀμέσως! Ἐνας
βαθὺς κρότος ἀκούεται, κι’
ἀμέσως τὸν σκεπάζει μιὰ δεύ-
τερη ἐκρηξις — τρομαχτικὴ
αὐτὴ τὴ φορά. Ὀλόκληρη ἡ
ἀποθήκη τῶν πυρομαχικῶν
παίρνει φωτιά καὶ τινάζεται
στὸν ἀέρα! Πυρωμένα σίδε-
ρα, ἀναμμένα δαδιά, φλεγό-
μενα ξύλα τινάζονται σὲ ἀπί-
θανά ὕψη καὶ μοιάζουν, μέσα
στὴ νύχτα, σὰν φωτεινὰ με-
τέωρα!

Τὸ ἔδαφος τῆς ζούγκλας
τραντάζεται ὀλόκληρο!

Πανικόβλητες οἱ μαϊμούδες
φεύγουν ἀπὸ τὰ κοντινὰ δέν-
τρα, κραυγάζοντας γοερά,
σὰν ὑστερικὲς γυναῖκες.

Καὶ ὁ Ἀτσίδας βρίσκεται πεσμένος ἀνάσκελα, δέκα μέτρα πιὸ μακρῦν ἀπὸ τὸ καύκαλο τῆς χελώνας.

Τὰ γουρλωμένα μάτια του, γυρίζουν περίτρομα μέσα στὶς κόγχες τους, καὶ κυττᾶνε δεξιὰ κι' ἀριστερά, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν, πῶς ἔγινε αὐτὸς ὁ τρομακτικὸς σεισμὸς κι' ἀπὸ ποῦ ξεπετιοῦνται αὐτὲς οἱ πύρινες γλῶσσες, ποὺ τὸν κυκλῶνουν!

Ἡ στιγμή ποὺ γίνεται ἡ ἔκρηξις τῆς ἀποθήκης τῶν πυρομαχικῶν, εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια στιγμή, ποὺ οἱ δέκα Γερμανοὶ ἀπειλοῦν καθὼς εἶδαμε μὲ τ' αὐτόματά τους τὸν Τάργκα καὶ τὴ Μαλόα καὶ τοὺς φωνάζουν ἀπειλητικᾶ:

— "Αλτ! Στὸν τόπο!

"Ἐχουν καταλάβει κι' οἱ δέκα, τὴ στέγη τῆς ἀποθήκης τῶν πυρομαχικῶν. Καί, πρὶν καλά-καλὰ τελειώσουν τὴν προσταγὴ τους, ἡ τρομερὴ ἔκρηξις τοὺς ἀναρπάξει μὲ τὴ γιγαντιαία δύνάμη της καὶ τοὺς ἐκτοξεύει μαζί μὲ τὰ φλεγόμενα ξύλα καὶ τὰ πυρα-

κτωμένα σίδερα, ἑκατοντάδες μέτρα μακρύτερα! "Ὅταν ξαναπέφτουν στὴ γῆ, δὲν εἶναι πιὰ ὀλόκληροι ἄνθρωποι. Εἶναι κομμάτια ἀπὸ ματωμένες καὶ καμμένες σάρκες!

Ἡ τρομερὴ πίεσις τῶν ἀερίων στροβιλίζει καὶ τὴ Μαλόα σὰν ἄχυρο. Ὁ Τάργκα κρατιέται στὴ θέσι του, ἀλλὰ ἓνα κομμάτι ἀπὸ ἀναμμένο κορμὸ δέντρου τὸν χτυπάει στὸ στήθος! Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο χάνει γιὰ λίγο τὶς αἰσθήσεις του. "Ὅταν συνέρχεται, βλέπει τὴν Μαλόα, ποὺ τὸν τραβάει, μὲ μιὰν ἀγωνιώδη προσπάθεια μέσα στὸ πυκνὸ δάσος.

— Μαλόα..., ψιθυρίζει μὲ κόπο, ἐγλύτωσης;

Ἡ ὀδύνη τῆς πληγῆς τοῦ παραμορφώνει τὸ πρόσωπο. Ὡστόσο χαμογελάει εὐτυχισμένος καὶ ξαναλέει μὲ δυσκολία:

— Πρὸς τὸ παρόν... ξεγλύτωσαν οἱ ἰθαγενεῖς... ἀπὸ τὸν φριχτὸ θάνατο τῶν πειραμάτων... Μένει ὅμως ἀκόμα ὁ Ζανούρ... καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὄπαδούς του... Ὁ θάλαμος θὰ ξαναγίνη... Μαλόα...δὲν τελειώσαμε μὲ τὸν κτηνάνθρωπο ἀκόμα...

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «Ἑπερανθρώπου».

**ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ**

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστούπος,

Έγκω πολύ θυμώσει-θυμώσει διαβάσει γκράμα έσένα! Έγκω όκι κουτό άντρωπο! Έγκω έξυπνο άντρωπο, πολύ έξυπνο - έξυπνο, πολύ σπίρτο-σπίρτο! Έγκω πιό έξυπνο από...βουβάλι!

Έσύ λέει έμένα κουτό άντρωπο, γιατί έσύ φοβάται έρτη 'Αφρικανική! Έσύ φοβάται-φοβάται... ίσκιο έμένα! Έσύ έρτη έντῶ, έγκω φάει-φάει έσένα χορτάσει έμένα!

Κοντοστούπος, πότε έσύ γίνεις... βασιλιά; Πότε έσύ παντρέψει 'Ελχίνα - Μελχίνα, γίνεις άντρας ντικό της, γίνεις...Μεγκαλειώτατος;

Τότε έγκω έρτη-έρτη παλάτι ντικό σου, φάει-φάει έκατό καρπούτζια, έκατό πεπόνια, ντέκα έλάφια, πέντε βουβάλια ψητός! Έπειτα, όταν έγκω χορτάσει-χορτάσει, άρπάξει 'Ελχίνα - Μελχίνα, φάει 'Ελχίνα - Μελχίνα, ντοκιμάσει κρέας βασιλικό!

Γκράψει - γκράψει έμένα Κοντοστούπος, πότε ντικό σου γκάμος γίνεις, πότε έγκω έρτη παλάτι ντικό σου! Έγκω περιμένει!

Πολύ-πολύ φίλος ντικός σου

ΑΤΣΙΝΤΑΣ

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Τάργκα», τὸ

—≡ 10 ≡—

εἶναι ἐξίσου δυναμικὸ καὶ συναρπαστικὸ μ' αὐτὸ
ποῦ διαβάσατε! Ἔχει τὸν τίτλο

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΖΑΝΟΥΡ

καὶ εἶναι γεμᾶτο ἀλλεπάλληλα συγκλονιστικὰ ἐπει-
σόδια, ἥρωϊσμό, νέλια μὲ τὰ παθήματα καὶ τὶς γκά-
φες τοῦ Ἄτσίδα, ἀγωνία, γιγαντομαχίες!

Ὅσοι ἀπολαύσατε τὸ θρυλικὸ τεύχος 9 δὲν πρέ-
πει νὰ παραλείψετε ν' ἀγοράσετε τὴν ἐρχόμενη
Πέμπτη τὸ τεύχος 10! Θὰ σᾶς μείνη ἀλησμόνητο!

Στὸ τεύχος αὐτό, ὁ τρομερὸς Ζανούρ καὶ ὁ ἀτρό-
μητος Τάργκα συγκρούονται σὲ μιὰ μονομαχία τό-
σο ἄγρια, ὥστε καὶ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας ριγοῦν!

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΖΑΝΟΥΡ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 10!

ΤΑΡΓΚΑ

Έβδομαδιαία Βιβλία
'Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν.

Γραφεῖα: Λέκκα 23
'Αριθ. Τηλεφ. 36.373

'Αριθ. 9 — ΔΡΑΧ 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας, πὸ εἶναι ἀνοικτὰ κάθε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
'Αρχισυντάκτης: Στέλιος 'Ανεμοδουρᾶς, Λ. Θησέως 323. Προϊστάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργαλάς Μεγίστης 19.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Ο κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.
- 2) 'Η σπηλιὰ μὲ τὰ Διαμάντια.
- 3) Ζούμπο, ὁ 'Ιερὸς 'Ελέφαντας.
- 4) 'Ο φύλακας τῶν Θησαυρῶν.
- 5) Μαλόα, τὸ Κορίτσι-Τίγρις.
- 6) Τάργκα, ὁ Λευκὸς Σίφουνας.
- 7) Μονομαχία Βασιλέων.
- 8) Συναγερμὸς στὴ Ζούγκλα.
- 9) Ζανούρ ὁ προδότης

Τὸ τεύχος τοῦ «'Υπερ ἀνθρώπου»

— ≡ 72 ≡ —

μὲ τὸ ὁποῖο ἀρχίζει ἡ Β' Περίοδος τοῦ περιοδικοῦ σας, κυκλοφορεῖ ἐπιτέλους τὴν ἐρχόμενη Τρίτη μὲ τὸν τίτλο

ΡΕΓΚΙΝΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ

Νέα ἐμφάνισι ἐξωφύλλων, νέοι ἥρωες, νέες περιπέτειες!

Θὰ ἀπολαύσουν τὸ τεύχος αὐτὸ ὅσοι προλάβουν νὰ τὸ πάρουν πρὶν ἐξαντληθῇ!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

